

EL TREN FAMILIAR

BARCELONA- SANT FELIU 2-2-2022

SAURET-MANEN

“BIOGRAFIA” DE TERESA COSTA-GRAMUNT **(BARCELONA 1951)**

**Dèiem que el món començava
quan començàvem nosaltres.
Ignoràvem cap mes pòsit:
veníem de la nuesa.**

**Ara sabem que hem poblat un paisatge
de mites, d’històries de civilitzacions.**

**Ens anem afirmant al pas de les estacions,
aquests trens efímers...**

**Però hem engruixit més que hem aprimat.
Hem afegit mirades,
ulls al vent.**

**Fins que ens arribi l’hora
de dir que la nostra biografia no ha estat
una terra erma
ni un preludi de la mort.**

- 1.- INTRODUCCIÓ.**
- 2.- LES VIES**
- 3.- LA MÀQUINA**
- 4.- EL MAQUINISTA**
- 5.- COMENÇA EL CIRCUIT DE LA FAMÍLIA**
- 6.- ELS VAGONS**
- 7.- LES ESTACIONS**
- 8.- FI**

1.-INTRODUCCIÓ

Un seguit de trens ens porten d'un lloc a l'altre de la ciutat, d'una a altra petita o gran ciutat, de la costa a la muntanya, en el desert, i així tots els trens del món porten mercaderies, transporten persones i presumeixen de la seva velocitat i la seva eficàcia en el seu recorregut; i una família de molts fills, recorren les fronteres dels misteris de la vida. **Ens anem afirmant al pas de les estacions. Aquests trens efímers... Com diu l'escriptora Teresa Costa Gramunt.**

Vet aquí que la meua família va ser el bressol on vaig néixer i ja era tant extensa com les vies d'un tren corrent. El temperament sentimental d'un dels meus germans em demana que hauríem d'escriure **"EL TREN FAMILIAR "**. A ell li agraden les màquines, té el títol professional de mecànica, i es mira i remira quan es tracta d'un motor sigui de vaixells, de cotxes, d'avions o dels trens de carbó, dels elèctrics, etc. però no, no vol parlar de tot això, vol expressar un tema familiar, germans nascuts un darrere de l'altre, omplin cadascú el seu vagó. Aquests dirigits per una màquina potent sempre arribant a destí. Els pares en són els protagonistes

Tanmateix, em dona voltes el cap, i amb la insistència d'aquest germà, en Joan, que vol fer real la idea de la gran família i un paral·lelisme amb els circuits dels trens, poso fil a l'agulla, **més aviat dit em poso davant el teclat i de l'ordinador per començar.**

2.- I QUÈ SIGNIFIQUEN LES VIES D'UNA FAMÍLIA?

LES VIES si estant ben encarrilades, ben construïdes en el paviment, són de ferro, paral·leles i rectes, a les pujades, les baixades, en els ponts i en els subterranis, les rodes del tren roden a la perfecció, la seva velocitat és segura i tots els passatgers gaudeixen d'un bon viatge.

I LES VIES DE LA FAMÍLIA?: al meu entendre una via és la del cos i l'altra la via de l'ànima. El cos, l'aliment, l'abric, el sostre, l'aixopluc i esdevenen les activitats de feina, d'estudi, de diversió... L'altre via la de l'energia és la de l'ànima, puc dir amb la certesa viscuda que un esperit de l'Evangeli de Jesús va il·luminar els viatges de les seves vides. Sempre al capdavant amb la l'Església de Santa Maria del Mar, i en les pregàries al voltant de la taula, **FINS QUE UN ADEU DE PAU, FINS AL CEL, VAREN SER LES SEVES PARAULES EN EL MOMENT DEL COMIAT!**

Les dues vies són paral·leles i complementaries perquè la família vagi endavant.

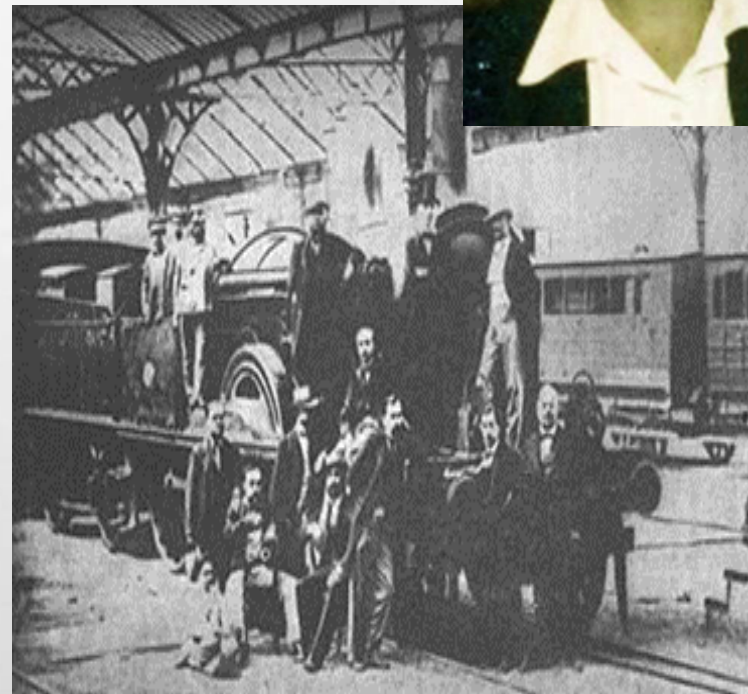
UNA MÀQUINA DE TREN, està composta de la locomotora, dins la cabina és com la llar, la caldera on es crema el combustible per fer funcionar la màquina. Un seguit de parets, el sostre, els tubs d'entrades i de sortides de les aigües, del fum blanc i negre, la vàlvula del regulador, la xemeneia, la peça mòbil, tot a punt amb l'objectiu de començar el viatge de Barcelona a Mataró i viceversa.

LA LLAR DE LA NOSTRA FAMÍLIA, en el segle passat la cuina era de carbó, no hi havia aigua calenta, es rentava la roba al safareig, les dones anaven a sabrejar..! No hi havia escalfadors, ni un bany confortable, per força la mestressa de la casa era una màquina de treball, dia i nit, de sol a sol. Això és el que veia el pare de la seva esposa “Angelina” augmentant també els fills amb l'embaràs que venia cada any; la dona esposa, mare, dirigia, cuinava, netejava, cosia, i tocava el piano...tot un seguit de funcions que cal saber, i la seva titulació l'hereten els seus descendents! **Si no hagués estat com la SANTA FE, l'Angelina no hauria viscut fins als vuitanta-un anys amb 10 fills, 10 sobrevinguts i 24 nets al seu voltant...**

3.- LA MÀQUINA

La mare, Angelina Manen Jordana nascuda en una família nombrosa, Mataronina varen anar a viure a Barcelona per ampliar l'empresa del seu pare, les Arts. Gràfiques i l'editorial Roma. En el segle XIX es va inventar el primer tren d'Espanya que anava de Barcelona a Mataró. El Sr. Miquel Biada Bunyol, qui va fer el projecta era mataroní. El dia 28 d'octubre de l'any 1848 es va inaugurar el ferrocarril en presència de les autoritats corresponents i amb la pompa i el fast de rigor. I la mare sempre ens ho explicava tota cofoia. **Ella va néixer 29 de febrer de l'any 1912, i encara respirava el gran triomf.**

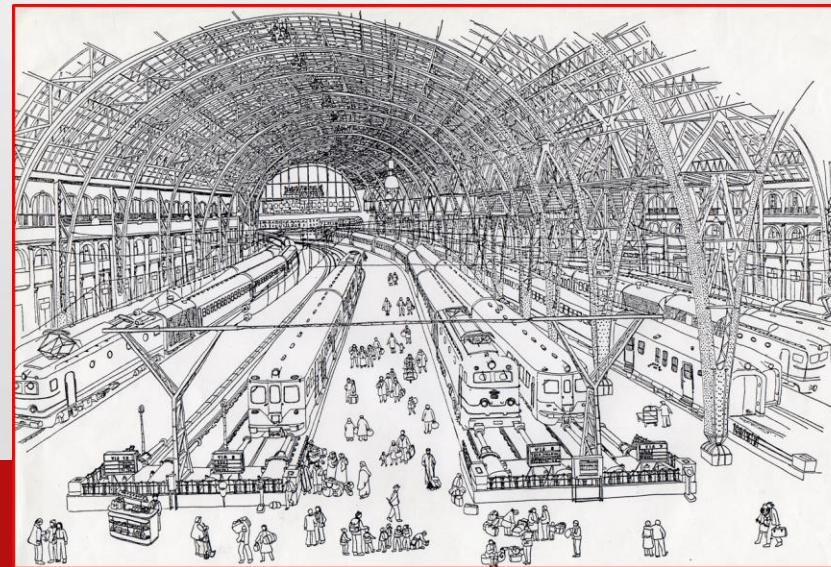
4.- EL MAQUINISTA CONDUEIX I GOVERNA

El maquinista s'ocupa que el combustible sigui suficient. Es posa la gorra, sent el xiulet per marxar, comprova i mira mitjançant el retrovisor totes les portes tancades, sap que tots estant al seu lloc, el revisor, les cambres, els passatgers comença a tocar els botons, en el seu tauler de comandaments. Atent per no desviar-se de les vies, entreveure si hi hagués algun entrebanc, pel que fa al mal temps, a les obres ferroviàries, als possibles manifestants o qualsevol incidència inesperada... Doncs hauria de posar el fre, i fer-ne la parada accidentalment. No pot dormir el maquinista, ni amb la màquina de carbó, ni l'elèctrica, ni cap turístic, ni d'alta velocitat...

EI MAQUINISTA DE LA FAMÍLIA, també es posa la gorra, cap al magatzem d'olis, es posa en camí cada matí, i com deia la mare, "a guanyar les monedes per poder comprar els cigrons" Es clar els cigrons, la llet, la carn, el peix, la fruita, el codony, les castanyes i els moniatos. I com ens deia també, l'home governa, la dona mana, es a dir una bona entesa entre pare i mare pot viatjar una família de molts vagons.

El pare, Xavier Sauret Busquets nascut a Barcelona vivia a prop de **l'estació de Franca**, la Plaça Palau, en l'antic Palau dels Reis que en temps de la primera república espanyola el 1875 es va posar a la subhasta. El nostre besavi Domingo Busquets i el Sr. Mateu varen comprar el Palau, per fer els edificis que encara gaudeix la nostra estimada família. El pare li deia a la mare que se semblava a una màquina de tren, es referia a la màquina de "Santa Fe" (construïda per la Maquinista Terrestre i Marítima a la Barceloneta). El ferrocarril de Barcelona a Mataró, perquè les dues, la mare i la màquina eren fortes, potents, resolutives, fidels, i engrescadores, sense por, amb molts vagons de passatgers, **amb molts fills que Déu els hi enviava i ells de bon grat acceptaven.**

5.- COMENÇA EL CIRCUIT DE LA FAMÍLIA

Després d'un nuviatge com cal, els nuvis preparaven les seves vides conjuntes amb l'aprovació de les dues famílies, SAURET-BUSQUETS; MANEN-JORDANA. La trobada a la congregació Mariana, va ser cabdal per creuar les seves vies. L'amic del pare, en *Joan Cuerda*, va influenciar perquè escollís a l'Angelina de muller, i el 4 de juny 1936 varen contraure matrimoni en l'Església de la Mare de Déu de la Mercè, patrona de Barcelona. En començar la lluna de mel varen anar a Montserrat, varen dedicar el ram de la núvia a la Mare de Déu. Tot seguit viatjaren cap Itàlia amb el tren i el cotxe, **i un seguit d'esdeveniments inesperats en començar a viure junts.**

ELS ESDEVENIMENTS INESPERATS:

- 1.- El 18 de juliol esclata la Guerra Civil Espanyola
- 2.- En tornar del viatge de noces un accident de cotxe i l'hospitalització greu de l'esposa.
- 3.- Tot seguit el primer embaràs. Neix la primera filla.
- 5.- Canvis en el negoci familiar.
- 6.- Segon embaràs, neix el segon fill.

**ES POT ASSUMIR TANT COMBUSTIBLE
PER LES MÀQUINES EN TAN POC DE TEMPS?**

6.-ELS DOTZE VAGONS A LA PLAÇA PALAU:

- 1.-M.del Mar- 26 d'abril 1937
- 2.-Xavier- 26 Gener1939
- 3.-Josep Ignasi-25 Desembre 1940
mort 1 juliol 1941
- 4.-Immaculada-neix i mort
8 desembre 1941
- 5.-Angelina- 9 setembre 1943
- 6.-Montserrat- 15 d'octubre 1944
- 7.-Joan-18 juliol 1946
- 8.-Josep M.- 1 d'abril 1948
- 9.- Carles.- 24 Juny 1949
- 10.-Rosa.- 30 d'agost 1952
- 11.- Mª Eulàlia.- 22 Novembre 1953
- 12.- Pere.- 28 Gener 1955

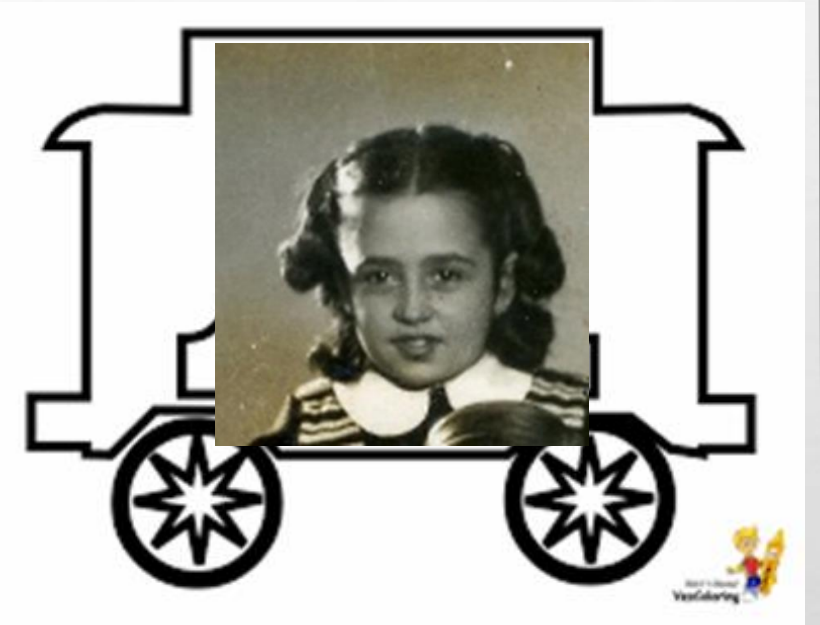

EL PRIMER VAGÓ - MARIA DEL MAR

1.-Maria del Mar, va néixer 26 l'abril de 1937 després que la mare es va recuperar de l'operació de l'accident i a plena guerra civil.

El seu cabell negre, més aviat rodanxona, sempre lluïa els vestits amb molta gràcia.

La M. del Mar i en Xavier varen començar la primera etapa escolar al parvulari de les monges de la Sagrada Família del carrer Avinyó. Tots dos varen fer la Primera Comunió en aquest parvulari, la M. del Mar a 8 anys i en Xavier a 6 anys. El nostre avi Pere Manen, com era costum en ell, ens va escriure un poema a cada un que els nostres pares varen fer imprimir a l'estampa de recordatori de la Primera Comunió.

ESTUDIS I DESVIAMENT

La Mall, nom que li deien els seus germans petits, va tenir una joventut força moguda. Va estudiar dues carreres: Mestra i Treball Social, mentre ajudava a la mare amb els petits, li agradava cosir i tocar l'acordiό. El seu primer desviament va ser fer-se religiosa de la congregació de les *Javerianes*. Tots l'enyoraven quan va marxar de casa, perquè el petit dels vagons començava a caminar i el buit va ser molt gran. El seu trajecte durant dotze anys de religiosa va ser Saragossa, València, Colòmbia. Al seu retorn va reprendre un altre via, es va enamorar i casar amb Bonaventura Viader. Els hi varen néixer dos fills: en Gilbert i en Gerard, i actualment tenen quatre nets.

De gran va escriure el seu quadern “Records”, que ens parla dels antecedents familiars, els besavis, avis, tiets, i dels costums de principi del segle XX i de la postguerra Espanyola. Els vuitanta-dos anys, ens va deixar amb tranquil·litat i en pau.

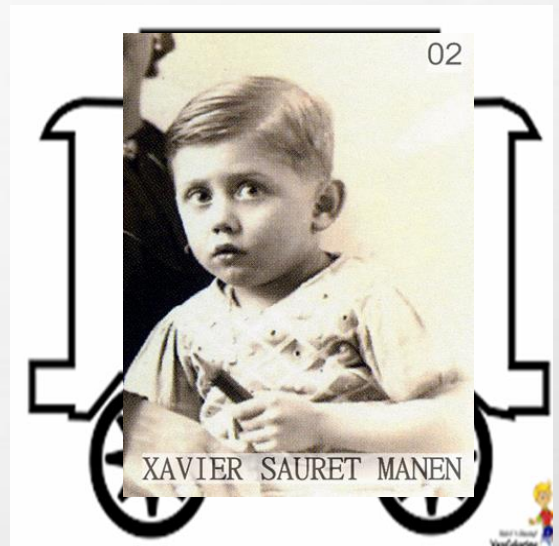

EL SEGON VAGÓ DEL TREN, EL XAVIER

El dia 26 de gener de l'any 1939 es va allargar el tren amb el 2n vagó: vaig néixer jo, el Xavier, i en el transcurs dels anys al tren s'hi van afegir altres vagons fins a un total de 12. L'any 1939 el general Franco va entrar amb el seu exèrcit a la ciutat de Barcelona, després de tres anys de guerra civil. A tots els nois i les noies que vam néixer en aquelles dates, se'ns va regalar, en record del "Año de la Victoria", una llibreta a la Caja de Ahorros y Monte de Piedad de Barcelona amb un ingrés de 25 ptes". Aquesta llibreta la tinc guardada com a record del meu naixement.

Durant bastants anys de la meva vida la meva salut no va ser gaire bona. Entre altres dificultats vaig patir bronquitis asmàtica. Em visitava el doctor Roset que tenia el seu consultori a la Rbla. de Catalunya cantonada amb el carrer Provença. Moltes vegades sortíem de la consulta a les 10 de la nit de tanta gent que anava a la seva consulta. En una de les visites va dir als meus pares que a mesura que jo m'anés fent gran la meva bronquitis, amb l'ajuda de la medicació que em receptava, aniria desapareixent. I així va ser. També vaig tenir, i continuo tenint, qüestions importants de visió: miopia, estrabisme, nistagmos i ceguesa nocturna. A disset anys em van operar d'estrabisme i dels altres dificultats de la vista me n'he anat sortint amb les ulleres, malgrat les limitacions que això suposava a l'època dels estudis, a l'àmbit laboral i a la vida quotidiana.

ELS ESTUDIS:

La M. del Mar i jo vam començar la primera etapa escolar al parvulari de les monges de la Sagrada Família del carrer Avinyó. Tots dos vam fer la Primera Comunió en aquest parvulari, la M. del Mar a 8 anys i jo a 6 anys. El nostre avi Pere Manen, com era costum en ell, ens va escriure un poema a cada un que els nostres pares varen fer imprimir a l'estampa de recordatori de la Primera Comunió.

En acabar els cursos de pàrvuls jo vaig anar al col·legi dels jesuïtes de Sarrià, per tal que els millors aires de la zona alta de la ciutat milloressin el meu estat de salut. De Sarrià vaig passar als jesuïtes de Balmes-Rosselló i uns anys després vaig tornar a canviar d'escola perquè els meus pares volien que jo entrés a treballar al negoci familiar i als jesuïtes només feien batxillerat i ells creien més convenient que jo seguís els estudis de comerç.

Dels jesuïtes de Balmes vaig passar a l'escola de la Salle-Josepets, que era al carrer Marquès de Santa Anna i allà vaig acabar els estudis a disset anys. Durant uns quants anys els meus germans Joan, Josep M. i Carles anaven amb mi a la Salle-Josepets.

Durant l'últim curs dels estudis comercials, junt amb un company de classe, em vaig matricular a una escola de ràdio-tècnica que es deia *Radio Maymó* i era al carrer Pelai.

Ho fèiem els dijous a la tarda perquè teníem festa de l'escola i amb un sistema que ara en diem "online", però en aquells temps es deia per correspondència. Ens donaven un llibre d'explicacions teòriques i tot el material necessari per construir la nostra pròpia ràdio. Això ho anàvem a fer a casa del meu company, que vivia al carrer Olzinelles del barri de Sants.

Tot aquest bagatge em va donar els coneixements necessaris per dirigir l'empresa quan el pare i el Lluís Flaquer es van jubilar. Una de les coses que em vaig proposar fer va ser ampliar els meus coneixements en el món de l'empresa, i per aquest motiu vaig fer un curs de Ciències Empresarials a l'escola ESADE. Uns anys més tard vaig assistir a unes classes de català que es feien per a adults ja que a la meva època d'estudiant el català no s'ensenyava.

Als matins, abans d'anar a la feina, jo anava al gimnàs Bricall per millorar la meva forma física i als vespres, quan acabava la meva jornada laboral als olis, vaig fer uns cursos de retaula a l'Escola Massana, que era una altra de les meves aficions.

A la sortida de les classes, a les 9 del vespre, sovint acompanyava a algunes de les noies de la classe a casa seva perquè ja era de nit i no anessin soles pel carrer: alguna d'elles va ser la primera amb què m'havia fitxat més que en d'altres.

LA VIDA PROFESSIONAL:

En acabar els estudis de comerç jo tenia disset anys. El nostre pare em fer anar a treballar al negoci familiar de forma immediata, sense cap altra opció. L'empresa Sauret i Flaquer es dedicava a la comercialització d'olis comestibles i a la distribució en exclusiva dels vins de la cooperativa vinícola d'Alella, que tenien la marca "Alella Marfil". La societat dels olis estava formada aquells anys pel nostre pare i el Lluís Flaquer.

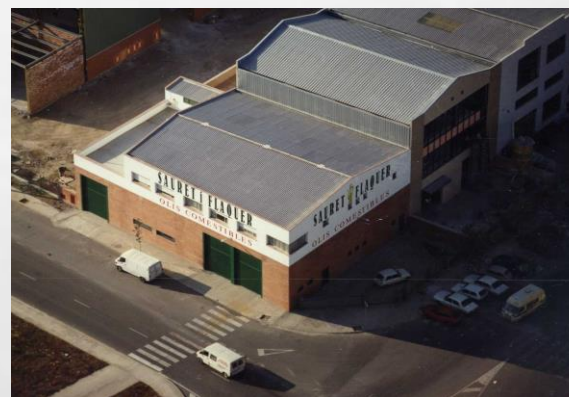
Jo anava fent feina a tots els departaments de l'empresa: venedor, repartidor, mecànic de les envasadores, dissenyador gràfic, vicepresident del gremi d'oliars, negociador dels convenis col·lectius, feia una part de la comptabilitat, i qualsevol altra feina que es presentés.

Per qüestions de la nostra ubicació al centre de Barcelona vam haver d'abandonar l'emplaçament del carrer dels Àngels 16. Vam traslladar els magatzems, les màquines d'envasar i les oficines a un polígon industrial de Cornellà del Llobregat, al carrer Energia.

Arran de les dues jubilacions per donar continuïtat a l'empresa es va incorporar com a soci els Olis Macià (maquinària, camions, clients, personal, capital...), que era propietat de Pau Macià, un altre oliaire que estava a la carretera de Sants. Amb motiu d'aquesta incorporació la societat va canviar de nom i es convertí en Olis Macià, Sauret, Flaquer.

Més endavant vam comprar l'empresa, també oliaires, Olis Castellví. Preveient que em volia jubilar als seixanta-cinc anys perquè havia dedicat al treball més hores que un rellotge, vaig vendre la societat a Olis Bargalló i vaig poder-me jubilar amb la tranquil·litat que tot el personal va seguir amb els nous amos.

SI VOL
QUALITAT

DEMANI-LA !

MACIÀ
SAURET
FLAQUER
S.A.

ENVASADORS
D'OLIS COMESTIBLES
DES DE 1835

AL SERVEI DE
L'HOSTELERIA I LA
RESTAURACIÓ

CARRER DE L'ENERGIA, 46
08940 CORNELLÀ DE LLOBREGAT (Barcelona)
Tel. (93) 377 65 55 - Fax (93) 474 16 82

EL DESVIAMENT D'EN XAVIER

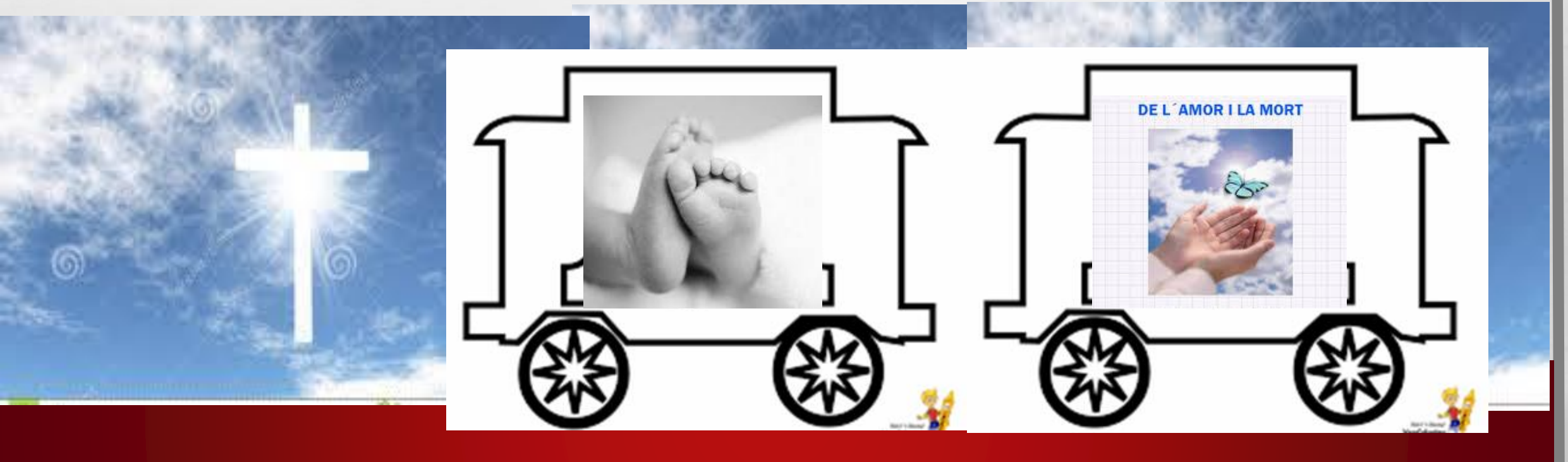
Tal i com ja he explicat vaig començar a treballar a disset anys, i quan vaig arribar als 26 ja en feia 9 que treballava. Com que havia pogut anar fent uns estalvis vaig decidir emancipar-me de la convivència amb els pares i els germans i germanes, i així ho vaig fer. En una estació vaig baixar del vagó del tren on havia viatjat tots aquells anys i vaig enfilem-me a un altre tren que hi havia aturat a l'andana del costat i així vaig emprendre un nou rumb amb la meva vida totalment independent. No sabia on arribaria el nou tren ni si el trajecte seria curt o bé llarg, però m'havia d'arriscar i així ho vaig fer. Aquesta segona part de la meva vida l'he compartit amb una companya de viatge amb qui hem tingut tres filles.

Dono les gràcies a tota la família amb qui he compartit aquests dos trens tan llargs.

3.-JOSEP IGNASI 4.-IMMACULADA-

Després del segon fill, en Xavier, vingueren dos infants seguits, Josep Ignasi nascut el 25 de desembre 1940 mort 1 de juliol 1941; Immaculada neix i mort el 25 de desembre 1941 la mort per motius de salut no varen poder sobreviure, els pares acceptant la voluntat de Déu, varen superar aquesta etapa amb l'esperança de seguir augmentant la família. **Els pares no els varen oblidar mai, sempre els anomenaven, sobretot per la mare eren també els seus fills molt estimats.**

EL CINQUÈ VAGÓ L'ANGELINETA

La quinta filla, va néixer en el 9 de setembre 1943, molt desitjada pels pares, després de la mort dels dos petitons. Era molt bonica, rossa, amb ulls blaus, això sí, delicada com una flor d'hivernacle, li deien també “La Revoltosa”, perquè com era delicada, li costava menjar, anar l'escola de Jesús Maria, aprendre la lliçó i els pares preocupats sempre deien “*que en farem d'aquesta noia?*”. Deia la mare! La seva habitació se sembla a la d'una artista!

RECORD DEL DIA DE REIS

L'Angelina recorda com si fos ara, el dia dels Reis Mags, on en una casa de tants germans els paquets es multiplicaven i quasi no cabien en el menjador. Un any els hi va demanar als estimats Reis, una guitarra, aquell matí després de regirar tot el menjador la guitarra no hi era. La decepció va ser molt impactant i la cara ben llarga del disgust va estar present fins que a l'hora de dinar, el veí del replà, el Sr. Bassets, va trucar a la porta i amb una guitarra a la mà, va dir que ells no l'havien demanat, així que l'Angelina amb una alegria desbordant, tot seguit va començar les classes de guitarra, la decepció més gran va ser que la música no ha sigut mai la seva virtut, i va abandonar l'instrument.

Aleshores en Joan se li van obrir els ulls i tot decidit va dir: *-Ja la tocaré jo la guitarra-* Però no, tampoc va ser el seu encert preferit, i sola es va quedar la guitarra dels Reis penjada a la paret.

No es recorda dels anys que va estar-hi a la paret!

ESTUDIS I VIDA PROFESSIONAL:

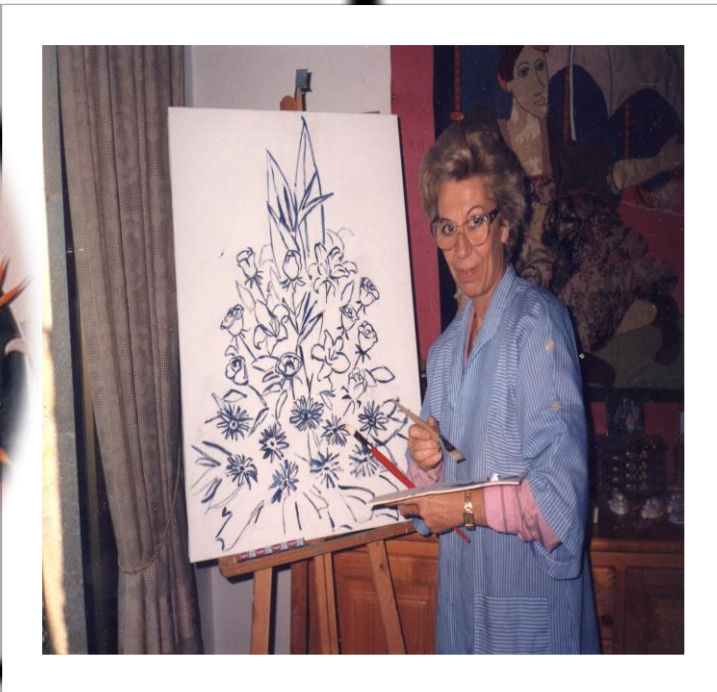
Amb el pare tenia una complicitat en l'art pictòric, i de petita visitava amb ell, els museus, sobretot la sala Parés del carrer Petrixol.

La seva carrera professional que va acabar l'any 1982, llicenciada per la Universitat en Belles Arts secció de pintura, l'ha assolit amb l'èxit merescut, expandint un munt de quadres sobre la naturalesa, de figura humana, bodegons i paisatge, amb estil propi, on el color destaca amb molta força. I ens diu que va ser una època d'estudiant molt feliç.

També ha sigut una mestra, impartint classes de pintura a petits i a persones grans i això li ha donat una satisfacció immensa perquè els premis dels seus alumnes han estat també els seus premis.

A palau de plegamans sortia de festa major amb els seus germans, en Xavier la portava amb la seva moto i una de les vegades varen caure cosa que sempre ha tingut en Xavier un peu ferit. Ho recorda amb molta tristesa.

EL DESVIAMENT DE LA M. ÀNGELS

Mentre estudiava Belles Arts feia de germana gran, per què la M. del Mar es va fer Javeriana i va deixar un buit ben gran a la llar. La M. Àngels sempre diu que estima a tots els germans sense cap condició, tots li tenim molta estima. És molt presumida i diu que fa honor a la seva professió. Es va enamorar de forma impulsiva del veí de la 4a en Jordi, i amb ell va sortir del seu vagó per començar una altra trajectòria. Les seves filles Marta i dues bessones Esther i Anna són precioses. La Mª Àngels ha tingut cura d'elles amb el seu esforç i amb amor. Sense deixar de lluitar, no va tenir més remei que fer altra desviament i amb l'ajuda del seu Jaume, parella d'estimacions i entesa que no la ha deixada ni un sol moment, ha arribat feliçment a l'estació desitjada. Cuidant el Jaume d'ella com la flor de l'hivernacle.

Angelineta de petita, ja que la mare li deien Angelina, però de gran va preferir anomenar-se " M. Àngels".

EL SISÈ VAGÓ MONTSERRAT

Vaig néixer el 15 d'octubre 1944, data de la festivitat de Santa Teresa de Jesús. De segon nom em varen inscriure: Teresa, i de tercer Rosa, perquè la meva padrina de baptisme va ser la tieta *Rosita*. Recordo les paraules i carícies de la padrina i les fantàstiques palmes guarnides de dolços rosaris per menjar, que m'oferia, abans del Diumenge de Rams per anar a beneir-la cada any a Santa Maria del Mar. La meva padrina de confirmació va ser la tia Rosa, germana soltera de la nostra àvia Josefina.

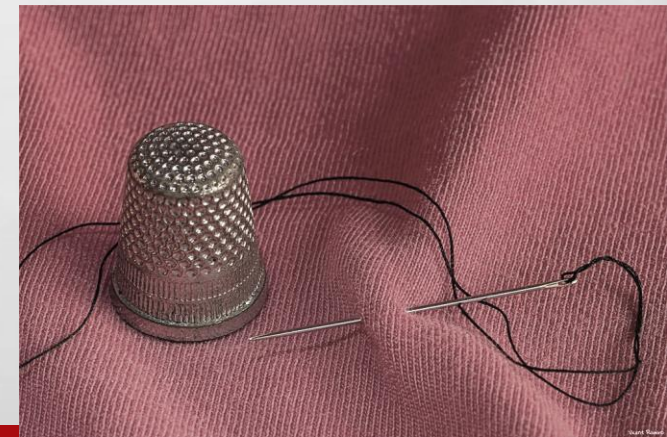
Puntualitzo aquests fets perquè tots germans i germanes recordem les vivències, estades i quantitat d'amor rebut en la principal segona de la plaça Palau on vivien: **tieta Soledat, àvia Josefina, tieta Rosa i tieta Rosita**. Podria escriure quantitat de fets i anècdotes de totes quatre, per exemple quan estava malalta amb febre, de la llitera estant, demanava companyia i la mamà trucava, em semblava, tres o quatre timbres connectats amb el principal i pujaven de seguida una de les tietes per estar una estona al meu costat.

No em puc entretenir en descriure més anècdotes perquè aquest tren circula ràpid i anem per feina (com diria la nostra mare)

Sols afegir que l'àvia Josefina deixava la seva habitació per cada un dels nostres naixements i la mamà amb l'ajut de la llevadora va ser sempre abans i postpart, com sempre vàrem saber, atesa perfectament.

Un estiu a Palau de Plegamans la nostra mare, fil, agulla i didal en mà, anava marcant uniformes, davantals i roba interior de l'Angelina i meva, perquè en començar el curs escolar entrariem internes al col·legit de Jesús Maria de Sant Gervasi. Vaig sentir a dir que la mamà tornava a esperar un nadó.

Aleshores ni idea si seria nen o nena. El cas és que l'Angelina i jo vàrem entrar en dit col·legit. Però al cap de quinze dies ella es va posar malalta i la va tornar a casa, a la Plaça Palau . Jo sense l'Angelina em vaig sentir molt sola, malgrat la quantitat d'alumnes i religioses.

Un dia, un diumenge a la tarda, gran alegria: visita dels papàs al col·legi i abans de marxar em van preguntar si volia alguna cosa. Recordo perfectament el què vaig contestar "Veure les "nenites" Doncs el pròxim diumenge varen tornar a venir amb la germaneta Rosa i la germaneta Eulàlia . Me les vaig menjar a petons...Durant les vacances de Nadal vaig estar a casa, llavors vaig saber que l'Angelina anava a un altre col·legit més adequat per la seva salut. Després de Nadal. Cap d'Any i Reis, recordo perfectament la gran notícia. Aviat els papàs tindrien als braços el nou nadó i quan la mamà em va dir que jo tornaria a l'internat em sortí de molt endins: **"Ai no, noooo... aquelles parets tan alteees..."**

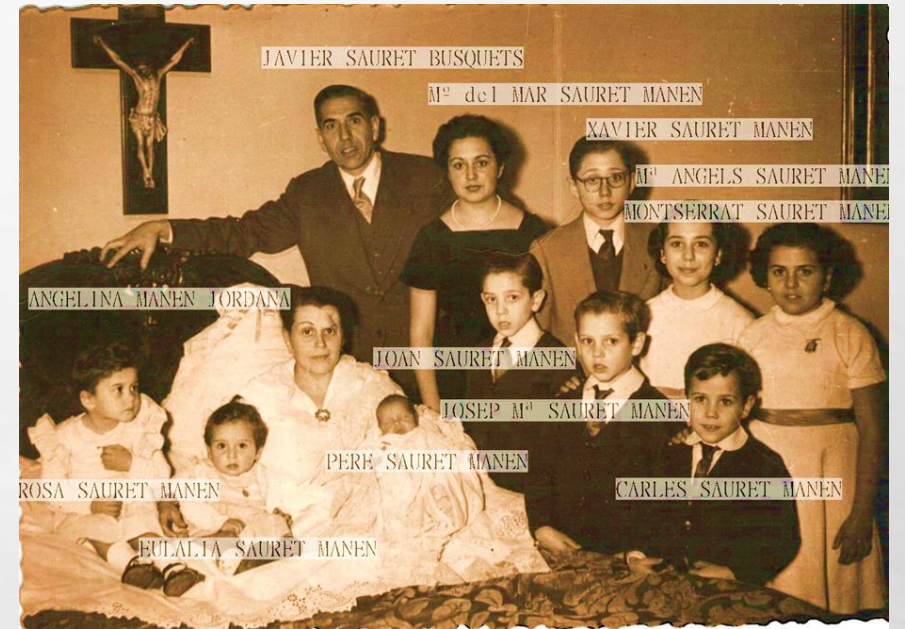
Ara mateix, que escric aquestes ratlles, veig la mirada penetrant, amorosa silenciosa... De la mamà ... L'endemà no em varen portar a l'internat. El cas es que el segon i tercer trimestre d'aquell curs vaig anar a Jesús Maria de Caspe a mitja pensió i a dormir A CASA!!

El nostre germanet Pere va néixer després de Reis, el 28 de gener del 1955. El número 12.

Per nosaltres el número 10. Ooohhh quin nen tan preciós i bufó!

Faig memòria: em sentia la gran dels petits. Sobretot quan es feien dos horaris de dinar i sopar. Els tres petits a la cuina primer i després la resta al menjador, a mi em demanaven d'ajudar a vigilar que s'ho mengessin tot i apa!, els explicava comptes culleretes en mà.

Un dia, feia calor, i la finestra de la cuina oberta de bat a bat i jo qui sap quin compte narrava a tota veu! El cas es que la tieta Maria Dolors que vivia al pis de sota, es va fer un tip de riure i uns dies més tard va dir als nostres pares que tenien una filla "Contista"

ESTUDIS I VIDA PROFESSIONAL

Parlant de contes es veu que la meva imaginació sovint em feia escriure. Aquesta afició em va fer estudiar, de gran, la gramàtica catalana, ja que em varen recomanar d'escriure en la llengua materna i en aquella època, quan era joveneta estudiarem només en castellà, per cert els estudis de batxillerat un desastre!, repetint cursos i cursos!

La meva germana Eulàlia diu: *“com si fos ara, que l’ajudava a escriure una redacció per l’escola, el títol està oblidat, i és així com la trobem ara en un sofà, asseguda en el tren, mentre fa el dinar, amb un llapis i una llibreta per seguir l’argument d’un fet real que al desdibuixar-lo, des de la seva inventiva, amb la gràcia i la simpatia, ens petem de riure. De vegades com el seu pensament vola més enllà, però, com saben que li va el cor, es fa entranyable la seva dissertació”*.

Finalment, vaig estudiar **Puericultura** i vestida amb bata i davantal de color rosa, apa!, treballant a la consulta d'un pediatre.

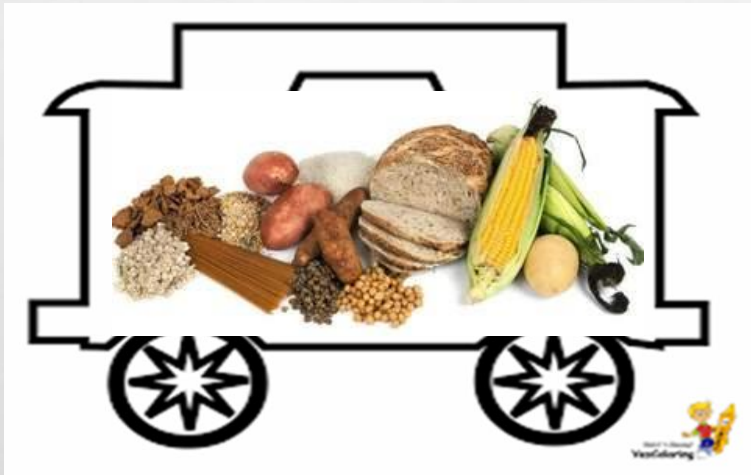
Una nit , però, vaig observar que tombat al coixí ... d'una orella sentia el despertador i de l'altra no? La mamà m'acompanyà a la consulta d'un otorrinolaringòleg i el resultat va ser que no tenia cap tap de cera sinó principi de sordesa i que millor fer feina en llocs de silenci. La feina a cal pediatre era sentir plorar xisclant nens petits gairebé tota la tarda per les vacunes, etc.

Total vaig estudiar per fer de secretaria i vaig entrar a l'Editorial Salvat.

RECORDS

“Carbó a la màquina “ havíem escoltat aquesta frase més d’una vegada de la boca i els ànims de la nostra mare: esmorzant, dinant o sopant.

Recordo també quan asseguda a dins “el Peugeot” al costat del papà obria el “moneder” i es posava les arracades i els anyells... perquè abans no havia tingut temps.

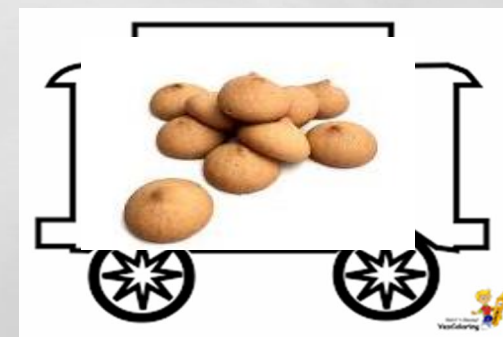
Un dia l’oncle “Jesuïta” es va fer un tip de riure quan la mamà molt seriosament li va dir que es confessava, quan sovint, s’adormia durant la Missa Dominical.

Quan vivíem a la plaça Palau era un tercer pis sense ascensor. La mamà feia llista dels queviures que necessitàvem per telèfon i els enumerava a la persona dels queviures mentrestant ho apuntava i més tard ens ho duïen a casa.

Un dia el papà estava molt i molt nerviós, passadís amunt i avall per la notícia que acabava de rebre d'uns inspectors que anirien a l'endemà al magatzem d'olis.

La mamà probablement en vista que era millor no dir-li res en aquell moment, al cap de poc de la trucada que va rebre el papà, ella llista en mà comença a cantar amb veu moderada: 1 paquet d'arròs, 12 ous, 1 quilo de patates, mig de cebes, una ampolla de lleixiu... ah! 200 grams de paciències (paciències eren unes petites galetes que també coneixen com a pets de monja). El cas quan ella digué: 200 grams de paciències el papà saltà cridant: Que dius Angelina!

NECESSITEM QUILOS DE TONES DE PACIÈNCIA.

DESVIAMENTS DE LA TATI

Vaig deixar de treballar en dita editorial per fer el desviament del tren familiar recorrent ponts i túnels a punta pala, durant mes de vint-i-cinc anys, acompanyada de quatre fills i el pare dels meus fills. Quan el petit estava a punt de complir els 18 anys, una forta, fortíssima, sotragada provocà descarrilament total. Mentre vaig escrivint contes i els presento a diferents concursos literaris Podem dir que ja són varis els premis que m'han donat i cofoia continuo escrivint.

Títols de contes: Tornen els gegants. Cop d'aire. Un problema de quilets. Un nen bosnià. Un gegant de debò. El drac Vermell. Hiperactivitat. El llenguatge de les flors, Les claus, En Jaume creix. Després de la festa Major. La dona de vidre. He trobat un amic.

Temps més tard, a "L'estació de la Felicitat" vaig pujar, recorrent de nou dins un vagó vies enllà, però, durà pocs anys el matrimoni amb el Xavier Muñoz, perquè el Senyor se l'emportà cel, cel amunt...

UN ALTRE DESVIAMENT DE LA "TATI"

Actualment, un nou desviament després d'un fort despreniment de torre i del pis ja que visc per voluntat pròpia en una residència anomenada en la meua imaginació "Creuer".

Això, és clar, són figues d'un altre paner, si un dia s'escau ja ho explicaré.

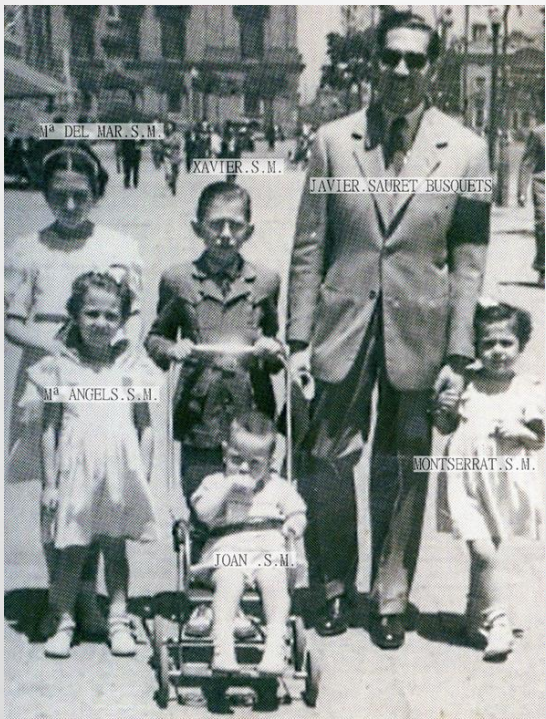
Per acabar, gràcies, moltes gràcies, germà Joan i germana Eulàlia, per aquesta idea de construir, treballar i oferir aquests entranyables vagons de tren i deixar que cadascú digui la seva, ja que així ens enriqueim mútuament.

Recordem, doncs tots i totes com circulàvem i creixíem arrossegant vagons i vagons darrera inigualable i fantàstica màquina i boníssim i únic maquinista...us enviem. **Papà i mamà fortíssimes ABRAÇADES...**

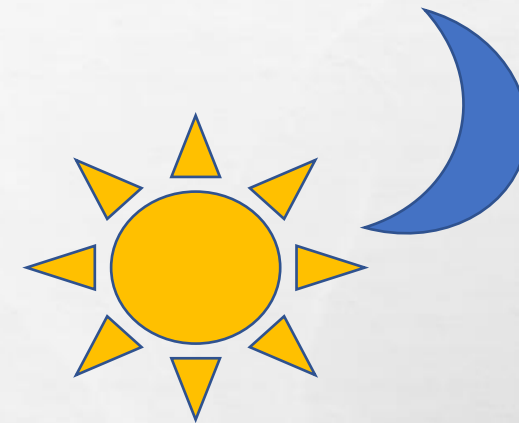

EI SETÈ VAGÓ EN JOAN

Va néixer el 18 de juliol del 1946. El nostre oncle Jesuïta, va dir:- s'ha de nomenar Joan i ser sant- el nostre pare va respondre, cap problema, es dirà Joan *Bermhans*. El seu bateig es va realitzar a l'església de Santa Maria del Mar. La padrina, la tia Rosa, germana de l'àvia, li va preparar el convit en el terrat de la principal 2a. Els gelats de taronja de la pastisseria *Brunyells*, especialitat de la casa, detall que recordem tots. No faltava res, les estovalles de fil, els coberts de plata i la família ben unida, Sauret i Manen. **Com va ser el germà cinquè, una colla de cosinets també jugaven pel voltant en el terrat de l'àvia del pla de Palau.**

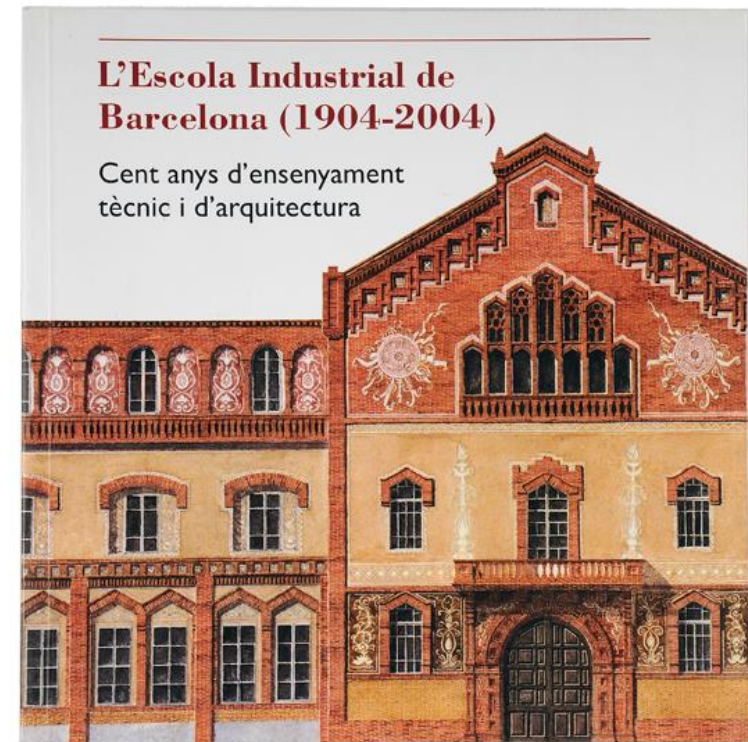

En Joan fent la pipa...

ESTUDIS I VIDA PROFESSIONAL

L'escolaritat la va fer a l'escola "*Hermanos de la Salle*" amb els altres tres germans. La seva dèria dels motors el va portar a fer els estudis de mecànica que va cursar l'escola Industrial de Barcelona. Després va trobar feina en un seguit d'empreses: *IND. Hensev, Condiessel, Braun, Kypros, AMSA, Mikeldi, IND.Garra, Laneko*, que fabricava cargols pels ferrocarrils, *Glas*. Aquesta darrere no es dedicava a la metal·lúrgia...

Amb tristesa ens comenta en Joan, actualment no queda cap empresa a Espanya.

RECORDS: *ELS MARCELINOS*

Recorda en Joan que sempre hi havia un orinal a la cuina, per què serà? Amb tanta colla. Una taula auxiliar en el passadís per sopar els més petits. I amb nostàlgia recorda el tren elèctric, el cotxe petit de la *Woswagen*, i una radio de galena del seu germà gran, en Xavier que l'escoltava quan estudiava el curs de *Maymo*. Les anades i vingudes de l'escola, "*Los Hermanos de la Salle*", amb els seus germans Pep, Carles i Xavier.

Els estius a Palau de Plegamans amb els cosins , Manén, els Trias Folch, els Renau Folch, els Comelles, els Oromí, els Argemí, els Godó, els Domènech, els Guixeres i altres... Jugaven a frontó, ping-pong, fèiem excursions amb bicicleta pel voltant, i més gran anaven amb la moto, la mosquito, la Derbi, *Gimsom*... ..

Celebraven les festes i ballaven cançons romàntiques... En Joan li agradaven totes les noies joves i en recorda un munt: Teresa, Margarita, Montse, Pilar, Dolors ,Mercedes, la poesia de la Margarita: "la bella".

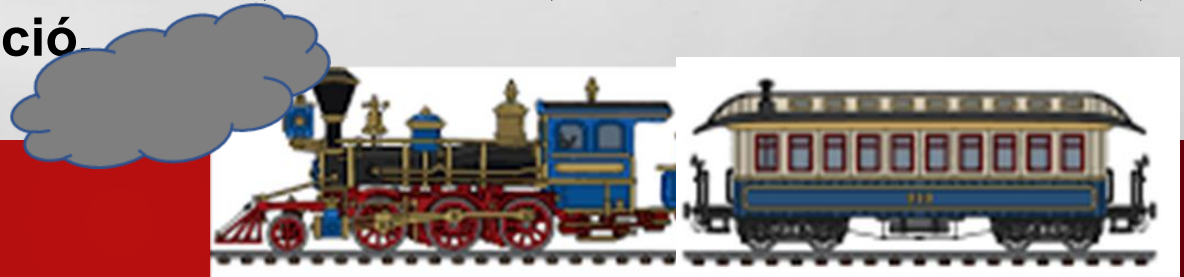
EL DESVIAMENT D'EN JOAN

Una mica més tard va conèixer a l'Elena, i amb ella va fer el projecte del desviament, la seva màquina i ell “de maquinista” cap a una altra via: recorda les seves paraules:

-“*aunque sea soldado raso me casaré con él*”.- Vallcarca, Vilassar de Mar, Lloret i Empúries Brava, muntanya i mar, amb tren i en barca. Tres fills, Elena, Xavier i M. del Mar ja viuen independents, i dos nets. Si pogués escriure tots els túnels, del seu desviament, mancarien pàgines, i finalment amb la maregassa ha desembocat a altres contrades i pot sobreviure content, intentant reconstruir els vagons del seu tren, perquè d'ell de màquines hi entén una estona i el seu cor no deixa tranquil el seu pensament de traginar:

Que la família és un tren que funciona...

Apareix una companya de viatge l'Anna que comparteixen ambdós els fills i els nets. Continua fumant la pipa, i sap de bon tros que el tren necessita molta energia quan fa la pujada i ho compara quan hi ha diferències, conflictes, discussions familiars, cal armar-se de paciència i arribar a l'estació

CAP AQUÍ CAP ALLÀ, MAR ENDINS

En Joan porta un cotxe, un autobús, un camió o un tren,
però com la barca no hi ha qui el guanyi,
a tots ens ha portat de passeig. Gràcies.

EL VUITÈ VAGÓ EN JOSEP M^a

En Pep va néixer després de catorze mesos aproximats d'en Joan, l'un d'abril de l'any 1948. Va ser un nen de cabells molt arrissats i ros com l'or. Les àvies i les tietes deien aquest sembla un príncep de veritat, no anaven desencaminades per què l'habitatge del pla de Palau antigament havia estat "*el Palacio de los Reyes*". Suposo que de tant sentir-ho, que la seva vida ha estat una controvèrsia amb la reialesa, i s'ha sentit un obrer d'espardenyes defensant els drets del seu poble.

En Pep al mig de dos germans en Joan i en Carles que formen el grup *dels Marcelinos*, sempre queda com el Sandwich d'un entrapà... I la seva caracterologia despunta cap a una independència total de la seva vida, amb unes conviccions fixes, i un cor ample car el més feble. També un aspecte personal és el instint paternal, doncs recordo com si fos ara com es posava a ensenyar matemàtiques a la Rosa, a la taula del menjador... Ho recordeu?

ESTUDIS I VIDA PROFESSIONAL

... I la seva caracterologia despunta cap a una independència total de la seva vida.

Passant per molts llocs de responsabilitat, el delegat de classe, les congregacions marianes dels Jesuïtes, les Comissions Obreres per la defensa dels drets dels obrers i les llibertats democràtiques, sindicals i socials. Participant activament a la manifestació i tancament en els Caputxins de Sarrià a l'any 1966, on es va fer l'Assemblea constituent del Sindicat de la Universitat de Barcelona. Ha anat a diverses manifestacions malgrat el patiment dels pares, però, la seva sinceritat d'opinió va més enllà de qualsevol risc... Continua com a president de les comunitats de propietaris, e impulsa les agrupacions que se li presenten:

AVAN per discapacitats, Malalts d'Esclerosis Múltiple, els dinars de sense sostre pel Nadal, les AMPES escolars, els casals de gent gran...

I la lluita engrescadora d'un poble català. La seva professió, electricista, ha treballat a diferents empreses, entre elles la SEAT...

UN RECORD AMB ELS MARCELINOS

En Pep recorda un 21 de juny, al recollir les notes escolars en el col·legi “*Los Hermanos de la Salle*”. Aquell dia feia una calor insuportable, i quan tots tres sortien cap a casa, en Joan va proposar comprar un polo per hidratar-se, aquest valia una pesseta cadascun, el mateix preu del bitllet de metro per la tornada, en Pep contesta: *-si comprem el polo haurem de baixar a peu a casa-* Per unanimitat vàrem decidir comprar el refresc que tant desitjàvem. A l’hora d’escollir el camí de tornada cap a casa, en Joan va dir als seus germans - *no patiu, com coneixem el recorregut de les estacions del Metro, es posaven davant d’una finestra al costat del conductor, veiem com corre el metro entre les vies i sabien que des de Lesseps, Fontana, Diagonal, Aragó, era en línia recta, després les corbes fan zigzagat - i ja ens en sortirem!* - Deia tot content en Joan. Però, quan varen arribar a l’estació d’Aragó sense saber cap dels carrers i de tants giravolts, la suada va ser fulminant, fins a arribar a Urquinaona, el polo refrescant era inexistent, després recta des de la Via laietana fins a correus. Arribant a casa –

Uf! L’any vinent tornarem amb el Metro!

EL DESVIAMENT D'EN PEP

... I la seva caracterologia despunta cap una independència total de la seva vida.

I es va enamorar, i tots sorpresos es va casar, tots el vàrem acompanyar amb l'avió cap a la Corunya,

i tres filles Susanna, Marina i Àngela meravelloses i una neta, Andrea, són la seva família principal però seguint la tradició de la independència, cadascú viu en un lloc diferent, es clar és llei de vida, però, això forma part de la seva intimitat i deixem un silenci com fem a cada matrimoni, perquè cadascú se sap el seu, com deien els nostres pares, cadascú a casa seva i Déu a la de tots.

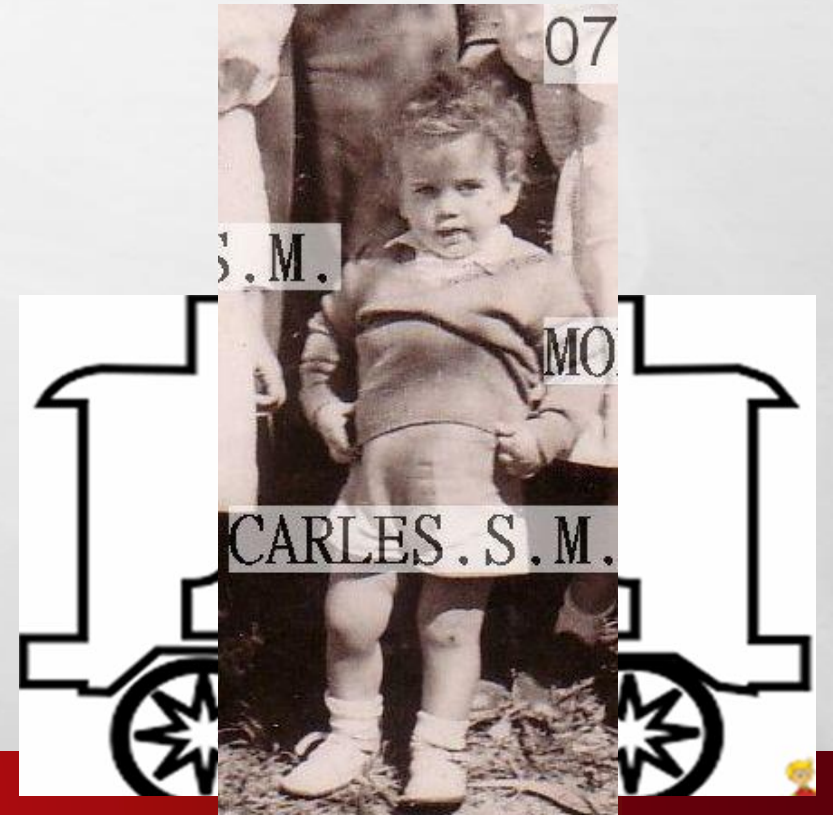
EL NOVÈ VAGÓ D'EN CARLES

En Carles va néixer el 24 de juny de l'any 1949, el dia Sant Joan, entre coets i bengales, i la veritat és que el caracteritza de ser impulsiu i nocturn.

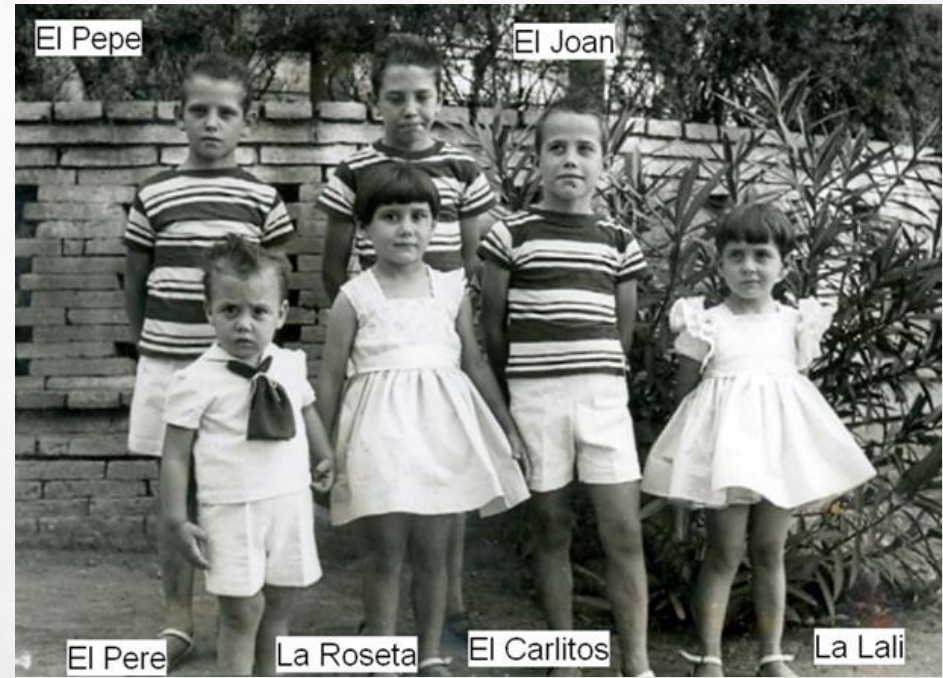
La nocturnitat li dona una empremta de reflexió, cosa que em recorda els mussols de saviesa que viuen de nit i coneixen el seu voltant de pam a pam.

La seva mirada des de petit, curiosa, inspectora i xufleta es manifestava en les malifetes. Entre elles un dia ben enrabiada a casa, va agafar un anell de la mare i la va llençar a la comuna. I en el col·legi jugant a futbol davant de les trampes que feia el monitor, frare, es va encarar i el va insultar, cosa que es va quedar fora de classe durant molts dies. “És com un gall que calia tallar-li la cresta”

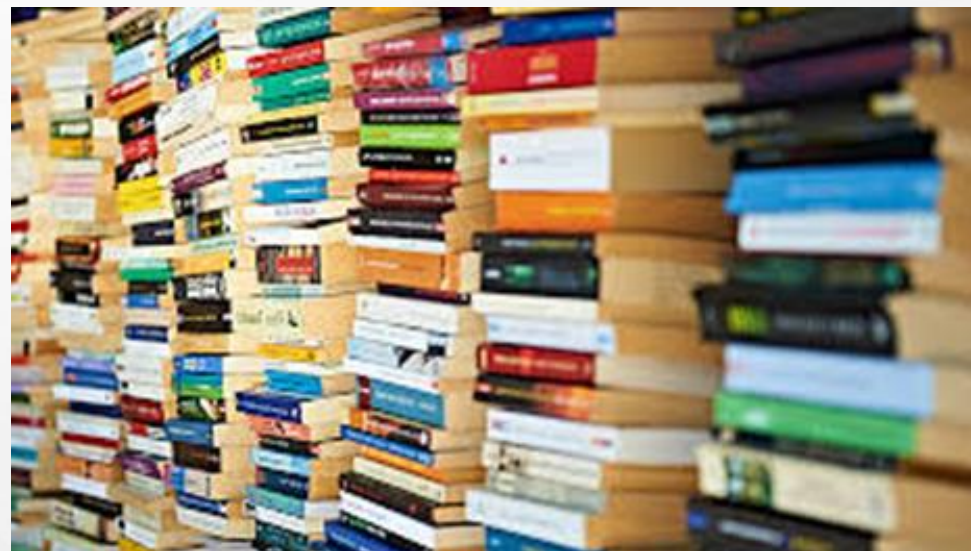
A palau de Plegamans, a ple estiu li agradava pujar als arbres, tot un trapella, i una relliscada brutal li va trencar els dos canells de les mans. En Pep esvarat va avisar a la família, i amb l'ambulància a hospital i recuperació a casa de l'àvia.

Com el Carles formava part dels quatre petits de casa i estudiava i estudiava, de jove era guapíssim amb ulls blaus, així com *el Paul Newman*, totes les amigues de la Rosa i meves s'enamoraven d'ell. Però ell amb una indiferència les tractava, cosa que elles encara venien més a casa, sobretot a Matadepera. La veritat és que amb el seu físic ja en tenia prou, tan sa val si la camisa li penjava o anava arrugat, ell va ser atractiu es poses com es poses.

ESTUDIS

Hores i hores de dia sense descans, més les hores de les nits, un seguit de minuts per llegir i fer els estudis d'advocat, d'economia i de censor de comptes a la Universitat de Barcelona.

Estudiava a la taula del menjador de casa, amb piles de llibres i papers. Aquest temps invertit això el va distanciar d'altres relacions, però, com per altres bandes, aquella època amb tots els canvis polítics del país, la postguerra espanyola i les noves idees de participació de l'Església catòlica i el concili del Vaticà II, es derivaven un cúmul de conflictes, i les seves opinions incompreses davant de la tradició familiar, era millor callar, i es mantenia en silenci dins la família.

Cosa que el silenci d'en Carles el va porta a via morta de la família. Com els trens que cal que es redrecin ampliant o substituint unes peces del motor o repensant quin és el circuit a seguir. Ell amb els seus silencis i falta de participació amb la família processava les seves vivències.

Aviat o tard tots estem durant un temps en via morta, perquè tot creixement humà i tècnic, suposa un desgast i un impàs de fer i que cal fer o no fer. I en una família de tants vagons no tot va ser planer i harmoniós, ja que les diferències de caràcter imposava baralles, ressentiments, distàncies, però que després amb serenor, el temps i els bons sentiments de totes parts s'arribava a la pau, i es retorna al bon camí.

En Carles va sortir de la via morta, quan els seus pares estimats, el van rescatar de la via morta incorporant-lo al seu vagó al tren de la família, i a partir d'aquell moment ha estat molt actiu entre tots nosaltres. Ell mateix ens confessa aquest moment: en el desviament del seu primer matrimoni, no agradat per algú, els pares varen donar una bona acollida en refer la seva vida de parella, un giravolt que li ha donat l'energia positiva en tots i cadascun de les situacions familiars.

El ram de flors enviat pel Carles a la celebració de les bodes d'or dels pares!

VIDA PROFESSIONAL

A part de fer un assessorament a grans empreses de la ciutat, i estar vinculat als despatxos jurídics també va ajudar a l'empresa dels olis "Sauret i Flaquer" en vida del nostre pare i germà Xavier.

El nostre germà Carles, amb el seu cor ocult ha assessorat a tota la família gratuïtament, en temes personals, d'herència, de tutoria, posant-se al capdavant i sense atribuir les seves necessitats e interessos.

Gràcies Carles no oblidem mai la teva gesta.

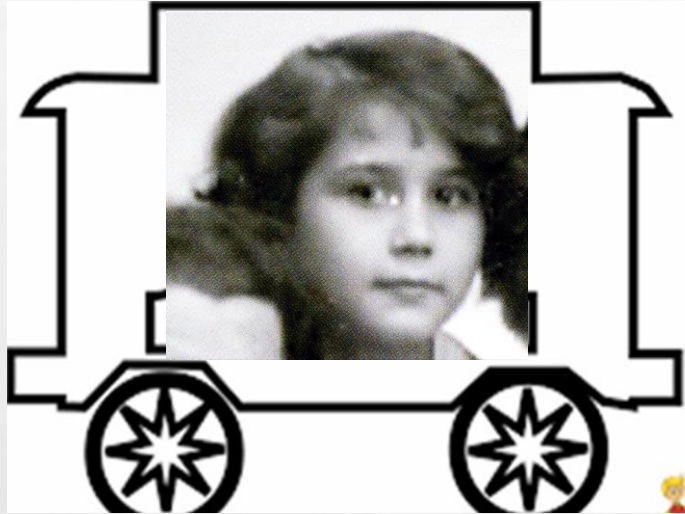

EL DESVIAMENT D'EN CARLES

Aquests estudis de nit, com el mussol, i aquest tràfec de feines, també ha deixat pas a l' enamorament, que si bé ha hagut de fer algun giravolt, se sent content. Tanmateix, la felicitat que té la desprèn en quantitat de moments que es capaç d'interpretar una bíblia, una enciclopèdia, uns fets històrics dels nostres avantpassats o la història d'un poble, una ciutat, un país o un continent... Sempre anant més enllà, els estels, els planetes, l'univers de nit i de dia... **Des de la seva llar i un telescopi sap un munt d'estrelles amb el seu nom i la seva identitat.**

EL DESÈ VAGÓ, M. ROSA

Nascuda el 30 d'agost de 1952, diada de Santa Rosa, i en plena festa major de Palau de Plegamans. Tot un esdeveniment d'alegria per la família i els estiuejants, molts d'ells cosins i parents. Va anar creixent sempre amb molta gana, rodona i castanya de cabells, té una semblança a la mare, a la M. del Mar i a la Montserrat. Ordenada, presumida amb molta pulcritud i una memòria d'elefant per tots els records propis i de la família. Anava a Jesús Maria amb tota la colla de cosins de la plaça Palau i com era molt eixerida, la primera a esmorzar i sortir de casa. Més d'un cop li deia a l'Eulàlia: *-desperta que anem a l'escola, ja dormireu a l'estudi-*

El tren de Palau-Solità i Plegamans.

ESTUDIS I VIDA PROFESSIONAL

El seu ben estar li agrada viatjar, veure món, recorda: monuments, places, jardins, pintors, músics, escultors de quasi totes les ciutats d'Europa. I sobretot menjar bé i anar ben vestida.

La seva rialla davant un acudit o qualsevol contratemps era i és espectacular, hem rigut tant pel carrer, juntes, que s'escapava el que tots ja sabem. **Els seus estudis a l'escola de mestres de Bella Terra, l'Autònoma, que juntament amb el director de les llars d'infants de l'Ajuntament de Barcelona els hi va muntar un pla especial de Magisteri, durant tres anys, horari nocturn.** Ha estat un encert per tota la seva vida laboral, perquè els nadons i els del parvulari, els Àngels i el Canigó sortien tots molt ben cuidats.

RECORDS

De petita els Reis Mags li varen portar un paraigua i les seves ganes d'estrenar-lo, però no plovia, cada dia mirava per la finestra, i així un munt de dies...

La música i el ball sempre li ha agradat, i aquí ja ballava les petites formiguetes. I després els bètels a la seva joventut.

També recorda que els seus germans "*marcelinos*" eren molt tremends i a Palau de Plegamans jugant amb les pedres, una pedra li va arribar al seu cap, i encara hi té un petit sot al cap. Així mateix, en Carles recorda que li va trencar les ulleres a en Pep.

Com sempre estava a punt, quan venien a sopar els amics dels *marcelinos*, la mare, l'ensenyava per si algun dia fora un pretendent. **Ella i l'Eulàlia anaven vestides iguals fins que començaren a ser grans, la germana Montse ens deia les seves "lilis".**

EL DESVIAMENT DE LA ROSA

La Rosa amb l'instint maternal i la presumida que és, va tenir un seguit de pretendents, va enamorar a l'Àngel. Noi alt i ben plantat, químic, que l'estimava amb bogeria, varen viatjar per tot Europa. El seu fill Roger que va jugar amb tots els cosins de l'escala dels Àngels, la seva professió d'imatge i so que encara li dona satisfaccions del seu treball i li diem el Mag del so.

El comiat de soltera amb l'Eulàlia va ser molt emotiu perquè el ram de les flors d'una a l'altre sempre ha dut un perfum especial. Amb la tia Rosa i la tieta "Rosita" eren les tres roses de la família i en el dia dels seus sants reunien a tota la família, estiguessin on estiguessin, Palau de Plegamans, Matadepera...

EN EL SEU DESVIAMENT, UN XOC DEL TREN

En primer lloc, una malaltia dels pulmons fulminant de l'Àngel i en pocs temps ens va acomiadar i es troba a l'estança cel. A La Rosa li va caure el món a sobre i amb un estrès de l'impacte i del disgust el va afectar el nervi "trigemin" de la cara, causa que va ser intervinguda quirúrgicament i a conseqüència un vessament cerebral amb un pronòstic de mort, **després de quatre mesos en estat de coma, va tornar a Néixer.** Sí, ella va **tornar a néixer**, i com si fos un miracle després de veure la foscor i estar perduda en un bosc, va veure una llum que estava al final d'un túnel, i així va començar el seu segon naixement. Un naixement que li ha costat la paràlització de la part dreta del cos.

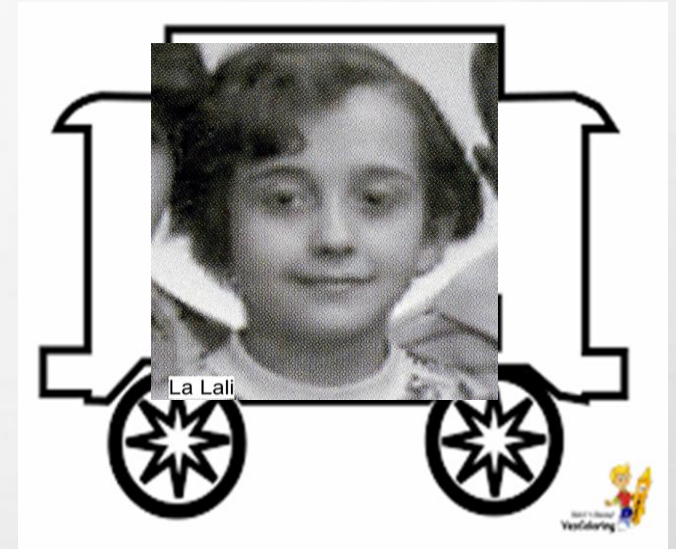

Però el seu esforç de recuperar-se amb l'ajut de l'Institut "Guttmann", viu actualment a casa seva confortada amb l'esperit de superació dia a dia, gaudint de la natura i de la cultura. Tots l'hem viscut aquesta època de la seva vida i amb l'ajut del Carles ha elaborat un PowerPoint, "**Tornar a néixer**" quedant palès en la pagina Web. Dels Records Sauret.

EL VAGÓ ONZÈ.- M^aEULÀLIA-

L'Eulàlia nascuda el 22 de novembre de 1953, el dia de Santa Cecília a casa de l'àvia. **La família és un tren que funciona...** Doncs hi ha una màquina i un maquinista que sempre estant pendants... I quan pensava que els meus pares no se'n recordaven de mi, un detall d'estimació de forma desordenada va anar omplint el meu cor. I la veritat es que jo del grup dels petits, era la mitjana, la gran per la Rosa l'espavilaven els tres *marcelinos*, i el petit, en Pere en patufet.

Sempre el petit tots se'l miraven...I jo tinc molts records dels germans grans perquè aquest estaven en el kit de la joventut, que trenca motlles, que marxen de casa, que discuteixen i que de de sobte es fan grans, festes familiars...recordo haver jugat intensament amb els cosins de l'escala, La *Carmina* de la meva edat, anàvem a la mateixa classe, anaven i veníem del col·legi de Jesús Maria. Al matí ens acompanyàvem a l'escola el pare o en Jordi Bosch que disposaven de cotxe i tots enquibits en el sis-cents, a la tarda tornàvem amb el metro amb alguna de les mares.

La veritat és que tinc records inoblidables de les meves amigues de la Plaça Palau: la Carmina, a Palau de Plegamans: la Teresa Ramis, a Matadepera: la Mercè Serra i durant els estudis d'Assistent Social, La Marian i la M. Carmen que són les meves germanes adoptives, amb elles sempre he parlat de qüestions de la religió Cristiana, perquè tot l'ambient que ens envoltava de les activitats de la Fe. La meva padrina Montserrat Flaquer em va regalar "*El Mi Diario*" escrivia tot seguit el que havien parlat. Sí, m'agrada escriure gràcies a ella i encara continuo. Moltes vegades descrivia esdeveniments de la nostra i gran família.

Més tard pel dia de Santa Eulàlia a part de venerar a la Santa amb la mare a la Catedral de Barcelona, compraven el regal de rigor i vaig entendre que EU, en grec vol dir la ben, i Lalia, paraula, la benparlada. Així que tota orgullosa porto el meu nom. Un altre moment significatiu va ser la meva primera comunió amb el meu germà Pere i la celebració dels 25 anys de casats dels pares en el col·legi de Jesús Maria de Sant Gervasi, alhora del dinar que vàrem celebrar a casa de l'àvia Josefina, el Pare Jesuïta va dir: " aquesta serà la poeta de la família" perquè vaig fer un rodolí del pa i l'espiga. No el recordo.

Doncs els primers poemes els vaig registrar l'any 1975.

ESTUDIS

Acabat el batxiller, volia ser Assistent Social, i a l' escola de Ciències Socials ICESB del carrer Rivadeneyra, al costat de la Plaça Catalunya i vaig cursar els estudis, fins a treure la Diplomatura. També volia canviar el món, treballava de secretaria en l'Hospital Clínic de Barcelona, mentre estudiava.

M'enamora constantment, volia ser pintora i poeta.

Tot pensament era compost del sentiment que sentia dins de mi, perquè l' enamorament a flor de pell, l'ànima, el drapaire, la primavera de Vivaldi, tot sorgia amb metàfora de imatges que s'entrellacen amb paraules coordinades o no, però una mica de musicalitat a la darrera consonant ja estava contenta com un globus volant.

Aquella època idealitzada l'amor, no entenia els conflictes familiars, els dels germans, els dels pares. Els vaig assumir amb l'ajuda atenta de la Montse, que vaig anar amb ella a Lyon. El pare em va escriure una carta dient el molt que m'estimava i "els fracassos els ofereixes al Senyor, i Ell ja se n'ocuparà de donar-li sentit "

Una jornada furiosa que no veia l'amor per enlloc, la mare em va escoltar i vàrem sortir de compres.

Va comprar-me un vestit de color vermell,
"vaig sentir la seva tendresa"

EL DESVIAMENT DE L'EULÀLIA

Vaig sentir la seva tendresa. Amb tendresa vaig conèixer en Paco en el barri de la Mina de Barcelona. Es dedicava a ajudar als veïns de forma jurídica perquè havia acabat la carrera d'advocat a Barcelona, i com tenia vocació social, en el Besòs és on va instal·lar el seu despatx. Va coincidir amb la meva amiga, M. Carmen, que també és A.S. i directora d'una guarderia a la Mina, va ser ella qui ens va presentar. Va ser la fletxa del cupido en el cor.

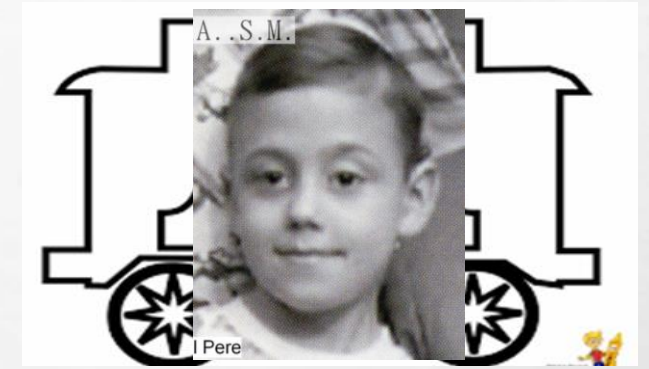

Em va venir al darrere fins que es va declarar en els pins de Matadepera. Era el cap d'any del 1975-76 i els pares ens van deixar la torre per celebrar l'entrada del nou any amb la colla de cosins i amics.

En Paco al jardí, a plena lluna sols una frase va girar el meu trajecte. **“ T'estimaré durant 100 anys”**, no va dir l'eternitat per no espantar-me. Amb ell hem circulat túnels foscos, altres més clars, però sempre sortint a l'aire lliure. Les pujades a poc a poc fent voltes pel camí. Hem canviat deu vegades de casa, amb els dos fills, Maria i Xavier, i cinc nets creiem que el nostre tren sense gran velocitat arriba a **l'estació desitjada. Ell el maquinista i jo la maquina, estem fent d'avis i encara trèiem fum, fum, fum...**

EL DOTZÈ VAGÓ EN PERE

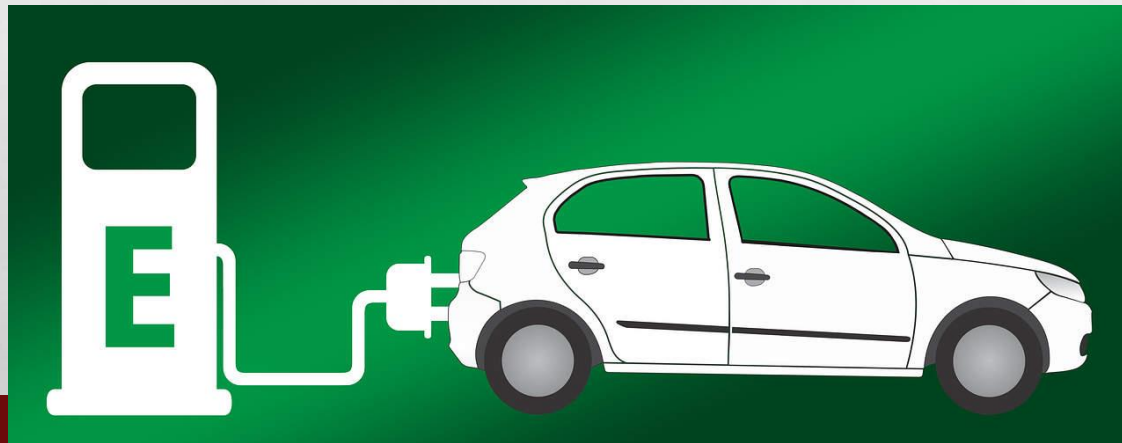
Va néixer el 28 de gener de 1955. Recordo com els pares ens explicaven que va ser el part més dolorós de tots, el pare va plorar durant el seu naixement. Per sort la naturalesa de la mare va dir prou i no van venir nous nats. Érem una colla de fills. Mentre ell creixia, la M^adel Mar va ser la primera a emancipar-se, començava la desfilada. Com és el petit de tots el vam anomenar el “ patufet” connotació que vol dir eixerit. Amb tants mestres al seu davant, va aprendre molta pressa. La mare després de dotzè naixements, per fi estava molt cofoia del nom Pere com el del seu pare Pere Manen.

De petit jugàvem tots dos. Quan teníem quatre anys vàrem anar al parvulari Verge del Pilar al costat del Parc de la Ciutadella, no anàvem a la mateixa classe, però recordem en el pati veure els elefants que ens saludaven amb la trompa.

Després ell va anar als Jesuïtes, la Rosa i jo a Jesús Maria els dos col·legis al carrer Casp. El pare o l'oncle Bosch ens acompanyàvem en cotxe a l'anada i de tornada a casa la mare o la minyona amb metro o tramvia. El Pere jugava amb el cosí Josep Ignasi Salamero.

ESTUDIS I VIDA PROFESSIONAL

Amb l'amic Fidel Balaguer a Matadepera arreglant bicicletes, motos i fins i tot construint un car, també reparant les andròmines mecàniques va agafar els estudis d'enginyer tècnic a l'escola Industrial de Barcelona, seguint els passos dels germans Joan i en Josep Maria. Després d'exercici a les empreses DABEL, BRAUN, UNITED TECHNOLOGIES I, EL RACC. Al RACC, sí que va fer bona carrera, va viatjar a l'estranger, va donar conferències de seguretat viària i, del motor elèctric que ara està de moda per a no contaminar el medi ambient. Contaminació que haurem de patir fins que arribi el temps per substituir del tot la gasolina i el gasoil... Encara hi ha problemes tècnics perquè això sigui així.

Però no sols ha estat el motor la seva dèria sinó també la **MUNTANYA**. L'alta muntanya, on no arriba quasi ningú. El Pere practica l'escalada amb arnès, peus de gat, el vuit, un parell de mosquetons amb rosca i, naturalment, la corda. Les principals eines de l'escalador són les mans, amb les seves ha assolit molts cims. Cims que ha inspirat la novel·la "La crida del Cim" escrita per ell.

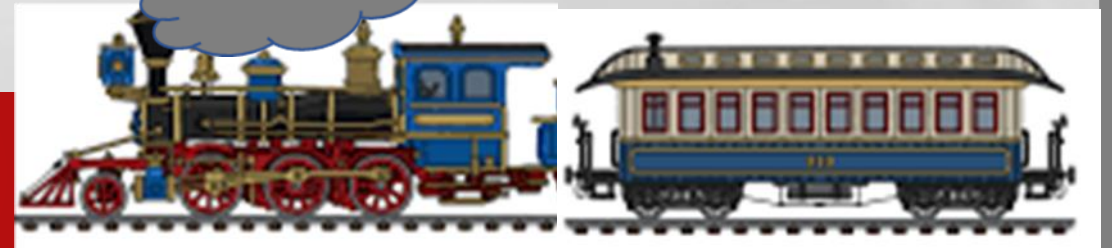
No es conforma en visitar les valls plenes de flors, vol aconseguir les alçades on creix la flor de neu i es respira l'aire més pur i blau. Agnòstic, el desviament de les vies l'ha portat a viure la vida a la seva manera.

EL DESVIAMENT D'EN PERA

El seu desviament és força ple. Es va enamorar jove a l'edat que pertoca, encara que no hi ha edat per enamorar-se. Es va casar feliçment amb la Dolors tal com es veu a la fotografia a Santa Cecília al peu de la paret nord de Montserrat. Quan tenia vint-i-set anys va tenir el primer fill el Dídac i en dos anys només la Laia.

Mai ha deixat de treballar i d'escalar. En jubilar-se, guia turistes que volen saber de Catalunya, els porta a les muntanyes mentre els explica històries i llegendes de casa nostra. El músic Dídac li ha regalat una neta i un net i, la il·lustradora Laia també un net i una neta. Nets que ja de petits mostren les maneres de la vena artística dels nostres avantpassats.

7.-ESTACIONS DE LA FAMÍLIA

BARCELONA:

A.-PLAÇA PALAU,
B.-BALMES,
C.-CARRER DELS ÀNGELS
B.-BALMES,
C.-CARRER DELS ÀNGELS

ESTIU EIG

D.-TONA
E.-PALAU DE PLEGAMANS
F.-MATADEPERA

Em pregunto, **hi ha paral·lelisme de les estacions dels trens i les estades de la llar ?**

Jo diria que la primera l'estació és el punt de partida i en fer parada a una altra, és una continuïtat del recorregut on es vol arribar. Mentre que els de les famílies venim del cel i naixem en una llar, els recorreguts requereixen diferents estades... Per arribar al final definitiu.

Tanmateix estem aquí! recorrem un munt d'estacions i un munt d'històries entrelaçades de cadascú en els seus vagons com pretén descriure aquest format.

“

**El tren familiar Sauret Manen
ha fet un recorregut :**

**Barcelona, Pla de Palau,
Tona,
Palau de Plegamans,
Barcelona Balmes,
Matadepera,
Barcelona carrer dels Àngels.**

”

El fotògraf del carrer Portal de l'Angel al costat de la "*Hormiga de Oro*" de Barcelona, lluía les seves millors fotografies al aparador del seu estudi.

Una de les seves obres més reconegudes va ser l'original, fotografia en forma d'escala dels 10 germans.

Tothom qui passava per davant de dit aparador, arran de carrer, feien els seus comentaris:- Quin goig que fan! Ostres son 10, 5 nois i 5 noies! Fixa't la gran amb talons i tot està damunt un graó per ser més alta que el seu germà segon! Quins vestits...i quins brodats -Oh! Un són ben morenets, altres ben Rossos i ulls blaus ...

Un dia, la tieta Rosa passà tot caminant per davant del aparador i en sentir la conversa d'una parella jove que estaven contemplant la fotografia; ella va intervenir: - Vaja, vaja, s'ha de ser boig per tenir 10 fills...(deien els Joves). La tieta seriosament els digué: - I ara! Què dieu! Jo conec els pares i de bojos res de res! Sabeu quin és el Secret? La parelleta va obrir sorpresos els ulls com taronges. I la tieta continuà: - mireu tot, tot a la vida és qüestió de "paciència" coneixeu la dita? –Nooo van contestar els dos alhora. Aleshores els cantà la cançó :

**PACIÈNCIA NO EM DEIXIS QUE T'HAIG DE MENESTER
MENTRE DURI AQUESTA VIDA COMPANYES HEM DE SER**

Galetes de la paciència

Els joves es varen fer un tip de riure...la tieta Rosa ens ho va explicar i estava convençuda que aquella parelleta van aprendre una gran lliçó. I dit sigui de passada quantes vegades hem escoltat la cançó de la "paciència" orelles i cor endins de la nostra estimada àvia Josefina i tietes Rosa, *Rossita*? Moltes més la màquina i el maquinista la varen xiular tot sovint.

A.-PLAÇA PALAU

A la plaça Palau, l'edifici del Palau dels Reis, es va incendiar i el terreny el va comprar el nostre besavi Domingo Busquets amb el Sr. M. Mateu, es varen construir els habitatges de varies porteries. A la porteria de l'entrada lletra E. En els pisos dels principals varen viure els besavis amb les seves 4 filles. Després quan les tres filles es varen casar amb els seus marits Sauret , Grau i Badell, varen instal·lar-se en diferents pisos de l'escala, amb els fills d'aquests formaven un arbre familiar de tres branques extenses. La Josefina, la filla gran d'en Domingo, va viure de casada i de viuda amb els seus tres fills, en Xavier, en Josep, la *Rossita* en el pis principal 2a. El nostre pare Xavier, quan es va casar amb la mare Angelina Manén es varen instal·lar en el 3° 2^a. Alguns dels fills varen néixer al pis de l'àvia, els altres en el pis dels pares que era gran per quatre persones i molt petit per dotze, més la minyona. Les lliteres a les diferents habitacions varen ser la salvació per ser tanta mainada; **Com són les lliteres dels vagons dels trens, "el més important és dormir, descansar per poder continuar viatjant, caminant..."**

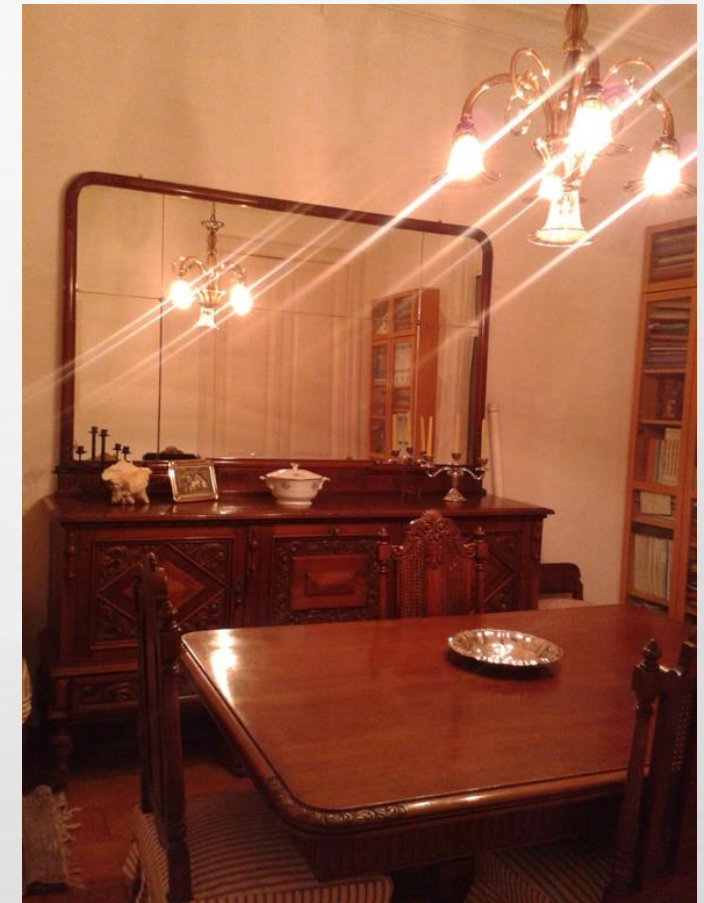
De la besàvia
Dolors Salvany,
a l'àvia
Josefina Busquets.

GERMANS SAURET MANEN
MONTSE S.H.
Mre ANGEL S. S.H.
XAVIER S.H.
JOAN Mre S.H.
CARLES S.H.
JOAN Mre S.H.
JOAN Mre S.H.

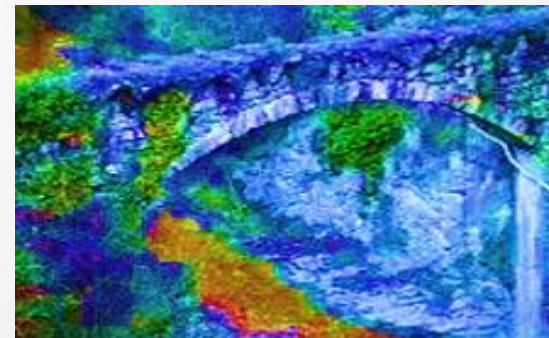
XAVIER S.M.
M^{re} del MAR S.M.
Mre ANGEL S.M.
MONTSE S.M.
JOAN S.M.
JOSEP Mre S.M.
CARLES S.M.
EULALIA S.H.
JOSEFINA BUSQUETS SALVANY
ROSA S.M.
PÈRE S.M.
ROSITA SAURET BUSQUETS
ROSA BUSQUETS SALVANY
ANGELINA MANEN JORDANA
XAVIER SAURET BUSQUETS

Un rebedor gran al costat d'una sala d'estar i així podien rebre les visites, i en el menjador amb una taula que s'estirava tot el llarg de les 12 persones. Un cop una minyona ens va dir que era la taula dels dotze apòstols de Jesús. La mare molt ordenada, neta i presumida, a la llar no li faltaven les cortines en els balcons ni les estovalles en les calaixeres, tot semblava una tassetta de plata i sempre feia goig. Això sí a l'estança dels nens on jugaven els petits, l'anomenava la lleonera.

D.-TONA

La plaça Palau nº 11, lletra E i vivien tots els familiars del pare, els Busquets. En canvi els estius estaven voltats dels familiars per part de la mare, els Manén.

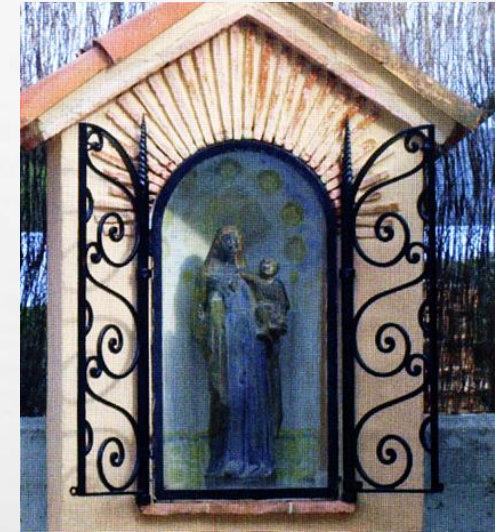
Ens explica els records de la nostra germana Maria del Mar, la gran de casa, la que més va viure a prop dels avis, la família gran i la pujada de tots els germans petits. *El primer estiu va ser Tona. Llavors devíem ser quatre germans. Els pares van triar Tona per anar a un Balneari i fer un tractament de vapors per veure si milloràvem els refredats d'hivern. Vam anar-hi amb el tren, recordo les andanes de l'estació de França, abarrotades de gent i pujant, nens, bosses de mà, minyones. El pare va portar els "baüls" ple de roba amb el camió de l'oli.*

"A tona gràcies als barris que es van formar arran de la descoberta de deus d'aigües considerades medicinals i la construcció de balnearis. La primera deu d'aigües sulfuroses va ser trobada el 1874. En les torres i altres edificis d'un dels barris formats a partir d'un balneari (Roqueta)"

E.-PALAU DE PLEGAMANS

Amb l'ajuda de l'avi Pere Manen Mayol, pare de la mare, varen construir diverses cases pels estius, pel fet que la família Manen i la família de l'escriptor Josep Mª Folch i Torres eren amics i estiuejaven a Palau de Plegamans i entre uns i els altres feien les colles de grans i de petits. Moltes de les obres de teatre es representaven a finals d'agost durant la festa major del poble. La germana Rosa va néixer el 30 d'agost i tot els poble felicitava a la família. També a la casa de l'Avi celebraven les pasqües, entre els padrins i els fiols.

Avis, tiets i cosins família Manen

A palau de Plegamans si arribava amb un tren que després el varen enderrocar i posaren la línia d'autobusos Sagalés. Vàrem estiuejar fins a l'any 1967, quan jo tenia catorze anys i els pares varen obrir un altre casa a Matadepera on el mateix avi Pere Manen n'havia construït unes quantes en el mateix carrer, passeig de Matadepera.

EL TREN DE PALAU DE PLEGAMANS

Dissabte 12-2-2022, festivitat de Santa Eulàlia, fa 90 anys, el 12-2-1932, que el tren va circular per última vegada en condicions normals. Anys més tard, el servei es reprendria durant la guerra civil, però per poc temps.

B.-BALMES

Com la construcció del pis a la plaça Palau era del segle XIX no es va preveure l'ascensor, i la nostra mare immobilitzada per una greu asiàtica de la columna vertebral, i que els pares també podien anar a estiuejar a Matadepera, es varen vendre la casa pairal de Palau de Plegamans i es compraren el pis del carrer Balmes, a prop del *Barcino*, on l'avi també era accionista del centre esportiu i cultural. Així que un pis modern, petit, amb molt de sol i que des de la terrassa es veia el Tibidabo, la imatge del Sagrat Cor que protegia a la família, tot encaixava pel canvi. Els ferrocarrils de Catalunya tenen la parada a prop. El pis del carrer Balmes va ser el niu de la vellesa dels pares, i la darrera desfilada dels quatre fills més petits, que cada any, un a un, **amb les noves màquines i els seus desviaments del circuit iniciat.**

F.-MATADEPERA

La casa de Matadepera on l'avi Pere Manen n'havia construït unes quantes torres d'estiueig en el mateix carrer. Matadepera zona residencial de Terrassa i Sabadell, molt airejat per la muntanya del Cavall Bernat, es fa molta Salut, per la mare va ser un bàlsam de descans al costat del maquinista, de l'espòs, un record dels nostres pares. Podien arribar amb els ferrocarrils de Catalunya i en un autobús ens deixava a prop de la torre.

Passeig de Matadepera. Era una casa de dues plantes amb un gran jardí i garatge. Els quatre fills petits, solters, estiuejaven amb els pares, la resta ja s'havien desviats amb les seves màquines. De tant en tant ens venien a visitar i això era festa gran, sobretot a la celebració del sant de la mare, Mare de Déu dels Àngels, en un restaurant fèiem el dinar de tots. Els meus germans i jo vam fer colla d'amics amb nois i noies del mateix carrer, i mentre acabaven els estudis, **també any darrera any, vàrem començar uns altres trens en desviament.**

C.-CARRER DELS ÀNGELS

El carrer dels Àngels a prop de la plaça Catalunya es beneficiava del transport públic, i com no, de les vies del tren. Direccions varies que el pare sempre pujava amb l'alegria que descansava, a la seva llar: Pla de Palau, Palau de Plegamans, Tona, Tibidabo, Matadepera ... La veritat és que cinc dels 10 germans varen accedir al lloguer familiar, tan interessant econòmicament per començar la vida nova en una altra llar, la via del desviament natural per l'edat i el casament. La Montserrat, la M^a del Mar, la Rosa, en Pep, en Pere i jo, hem gaudit d'aquests pisos, hem estat confortables mentre els nostres fills petits, eren molt petits. La gent del barri ens parlava del nostre pare. La història estudiada pel nostre germà Carles: una joia de la Barcelona antiga:

El convent dels Àngels, la Biblioteca, l'Hospital de la Santa Creu, la Parròquia de Betlem dels Jesuïtes, les Rambles de les Flors, el palau de la Virreina, la llibreria i el conservatori de música, el C/Pintor Fortuny, el C/.Joaquim Costa...

C.-CARRER DELS ÀNGELS

La casa nº 16 del carrer dels àngels composta de 10 pisos, dos magatzems i un pis petit al terrat, va ser regalada pels pares de la Teresa Coll quan es va casar amb el nostre besavi Francesc Sauret, varen tenir el fill Josep, aquest és el pare dels tres germans en Xavier, en Josep i la *Rossita*.

Mentre vivien el pare i els oncles tenien llogaters *a la finca* per fer front a les despeses econòmiques de la viudetat prematura de la seva mare Josefina Busquets. Així que anàvem marxant els llogaters, i nosaltres creixíem a passes gegants, la il·lusió del pare era que ocupessin els habitatges, tanmateix ell no va poder utilitzar-lo al casar-se i va anar a viure de lloguer a la finca de la plaça Palau. Els magatzems llogats pel besavi al Sr. Isaac Carrasso que es dedicava a les llets i va inventar el primer iogurt, el famós iogurt Danone. Cosa que en la mateixa finca, s'ha celebrat els 75 anys de la DANONE.

El pare al ser orfe de pare, als tres anys de nèixer, no va poder cursar estudis universitaris, es va dedicar al comerç per ajudar a la seva mare i després alimentar a tota la colla de fills. Quan varen traslladar-se la DANONE a un altre local, va instal·lar-se en els magatzems pel seu negoci d'envasament i venda d'olis, cosa que va dedicar tota la seva vida. El germà gran en Xavier va treballar al seu costat sempre i el va substituir quan el pare es va fer gran.

La veritat es que el pare va encertar aquesta feina, era tan simpàtic que tothom l'apreciava, es divertia ell i el client i li compraven l'oli de bon grat.

A la finca també hi vivia un cosí germà del pare, Carles Sauret, la seva dona i el seu fill Carles, els dos metges. Durant molt de temps presidia a l'entrada de la porteria, **la placa del Doctor Sauret.**

**B- CARRER BALMES,
C- CARRER DELS ÀNGELS**

Els pares alternen les dues llars a la darrera etapa. Simplement, la vellesa és l'etapa que flaquegen les forces físiques, i en la primera llar on estava el seu niu, van residir tot el que varen poder.

Però quan es va perdre l'autonomia, a vegades cal hospitalitzar-se i altres anar a casa dels fills. I al carrer dels àngels varen tenir cabuda, a casa de la Lali i en Pere, sempre respectant que la mare volia mantenir-se al seu niu de Balmes. És una joia tenir cura dels pares, com varen fer ells quan nosaltres érem petits: vulnerables, indefensos, amb amor cuidar del cos, a ser persones amb ètica humana, i inculcant-nos l'essència de l'ànima, donant gràcies al Pare Creador del món, la natura, l'univers, els animals, les plantes. Vivint l'evangeli de Jesús, ser del Crist i de l'Església domèstica i Catòlica.

Les dues vies del tren: el cos i l'ànima.

Tots i cadascun de nosaltres vàrem dedicar temps e il·lusió en aquestes trobades que eren definitives pel comiat cap al cel dels estimats pares. Ells ho sabien, volien repartir els seus bens e immobles amb la equitat més gran possible, desitjant que reines una germanor fraterna i una alegria profunda de ser tants: **Sauret-Manen, i malgrat que hi hagin les dificultats, siguem testimonis d'estimar-nos.**

Le vellesa camina dia a dia!
Com les maquines s'espantllen!

**TOTS JUNTS A BALMES
AMB ELS SEUS DESVIAMENTS**

**LES NOVES MÀQUINES
I NOUS MAQUINISTES**

8.- RECORDS I VIVÈNCIES ENTRELLACEM AMB EL VAGÓ DE CADASCÚ,

CADA UN DE NOSALTRES HEM VISCUT UN VAGÓ DINS AQUEST TREN DELS NOSTRES PARES, I CADA UN S'HA DESVIAT QUAN LI HA ARRIBAT L'OPORTUNITAT, ENTRANT A UNA NOVA VIA ON LA IL·LUSIÓ ÉS LA FORÇA DE COMENÇAR,

**Aquesta iniciativa d'en Joan i el meu atreviment, no s'hauria pogut dur a terme sense el recull fotogràfic del nostre germà Carles.. i a la col·laboració de tots.
A tots moltes gràcies**

ELS TRENS FAMILIARS CONTINUEN

